

In memoriam  
Can Togay

Книжка Джана/ Dzsán könyve

(1975-1976)

## Анаграммы / Anagrammák

1.

Долина залита водой  
 Живой водой в прудах и реках —  
 Артериальный водопой,  
 На дне — бессонница с полвека

Тогда мы жили с ней всю ночь,  
 Один раз в наше поколение.  
 Года гостят в приготовленьях:  
 А вдруг повторишься точь в точь.  
 Излишни прочие творенья.

A völgyet víz borítja  
 Élő víz a tavakban és a folyókban—  
 Artériás itató,  
 A fenekén — félévszázados álmatlanság.

Akkor egész éjszaka együtt éltünk vele,  
 Nemzedékünkben egyszer.  
 Az évek a készülődésben vendégeskednek:  
 Hátha pontosan megismétlődsz.  
 Felesleges minden más alkotás.

2.

Дорога на море, на юго-восток,  
 Жемчужина плоти застряла в коране  
 Арык воскресит после зноя дорог,  
 Наркотики гостю готовят заранее.

Топорщится память, не лезет в отказ.  
 Отдать? Только замертво, в травле и драке.  
 Глухие быстрины в расщелинах глаз,  
 Аорта бесчинствует, некогда плакать.  
 Исконный пустырь опалён на показ.

A tengerre vezető út, dél-keletre,  
 A test gyöngyszeme a Koránban rekedt  
 Az öntözőcsatorna felüdít a forró út után,  
 A kábítószert előre elkészítik a vendégnek.

Ágaskodik az emlékezet, nem akar felejteni.  
 Odaadni? Csak holtan, hajsza és harc árán.  
 Hegyi folyók szilaj száguldása a szemek hasadékában,  
 Az aorta tombol, nincs idő sírni.  
 Az őspusztaság látványosan megperzselődött.

## 3.

Длинная лавина,  
 Жадная молитва,  
 Арка после битвы,  
 Некогда раздвинуть.

Топь, струи две карих,  
 Оползень в болоте,  
 Гулкой тьмой обмотан  
 Алладин и Дарий.  
 Исповедь, икота.

Hosszú lavina,  
 Mohó ima,  
 Diadalív a csata után,  
 Nincs idő széttolni.

Ingovány, két barna sugár,  
 Földcsuszamlás a mocsárban,  
 Visszhangzó sötétségbe burkolva  
 Aladdin és Dárius.  
 Gyónás, csuklás.

## 4.

Дорого ли плачено?  
 Жалко ли за веру?  
 Алая Химера,  
 Названная платиной.

Тартар, где парила,  
 Обожгла, спалила,  
 Горстка пепла серого –  
 Аттика Химерова,  
 Идолам – могила.

Drága-e a fizetség?  
 Kár-e a hitért?  
 Platinának nevezett  
 Tűzpiros Kiméra.

Tartarosz, hol  
 Kimérás Attika lebegett,  
 megégetett, felgyújtott,  
 egy marék szürke hamut – ,  
 A bálványok sírhelye.

## 5.

Далёкий источник в далёких горах,  
 Жара. И прохлада приморья в подоле.  
 Ажурная, стройная Азия в прах  
 На волнах рассыпалась горсточкой соли.

Те тёплые страны, в которых не жил,  
 Оправой служившие снам и сапфирам,  
 Горевшие газом не найденных жил,  
 Арийцам гаремы сулившая лира.  
 Источник в саду, сам Аллах заложил.

Távoli forrás a távoli hegyekben,  
 Forróság. A tengermellék hűse a síkságon.  
 Azsúrminitás karcsú Ázsia  
 A hullámokon marék sóként szétszóródott.

Azok a meleg országok, amelyekben nem éltem,  
 Szolgáltak keretül álmaimnak s a zafiroknak,  
 A feltáratlan lelőhelyek gázával égők,  
 Árjákknak háremeket ígérő líra.  
 Kerti forrás, mit maga Allah alkotott.

## 6.

Два дня январских – весь мой скарб,  
 Желания – в сухом брикете.  
 Апрель уже живет в примете,<sup>1</sup>  
 Но без тебя он сух и стар.

Трибуна<sup>2</sup> веры и молитв,  
 Откройся, тай и лейся снова,  
 Гора, поверившая слову,  
 Аллеей ставший монолит,  
 Искомый для прозренья повод.

Két januári nap – ez egész cókmókom,  
 Kívánságok – száraz brikettben.  
 Hiába készülődik április,  
 Nélküled száraz és öreg.

Hit és ígék tribünje,  
 Nyílj meg, olvadj el és ömölj újra,  
 Hegy, mely hitt a szónak,  
 Sétánnyá vált monolit,  
 A megvilágosodáshoz keresett ürügy.

<sup>1</sup> В первой редакции «Апрель нашел уже свой ветер». / első változata „Az április már rátalált a szelére”

<sup>2</sup> В первой редакции «Твердыня веры...» /első változata „Hit és imák sziklája...”

## 7.

«Дышать до конца только этим лицом  
Жить здесь. Проживать только это движение.  
Арену пытались укрыть отраженьем,  
Но в натиске слова укрыть – на слом.

Туннель в тишину, аж дыхание сводит,  
Опалы пылятся в горючей породе.  
Горит. Но мечтает скорей перестать,  
Арсеном умывшись пропасть в небосводе.  
Ислам без Аллаха, и крест без Христа.

«Végig csak ezt az arcot lélegezni be  
Itt élni. Csak ennek a mozdulatnak élni.  
Az arénát tükröződéssel próbálták eltakarni,  
De a szavak nyomása alatt a rejtekhely – leomlott.

Alagút a csendbe, még a lélegzet is összeszorul,  
Opálok porosodnak az éghető kőzetben.  
Ég. De arról álmodik, hogy mielőbb abbahagyhassa,  
Hogy arzénban megmosakodván eltűnjön az égbolton.  
Allah nélküli iszlám, Krisztus nélküli kereszt.

## 8.

Дотронуться до глаз полночных,  
Живущих за чужой оградой,  
Аллах их заточил нарочно –  
Нерукотворная награда.

Трава зелёная в пустыне,  
Опушка леса на рассвете  
Газон непочатый отхлынет.  
Ализарин краплек сухой отныне  
И распыляется на ветер.

Jó lenne megérinteni az idegen kerítés mögött élő  
 éjfekete szemeket,  
 Allah szándékosan börtönözte be őket –  
 Nem emberkéz alkotta kitüntetés.

Zöld fű a sivatagban,  
 Erdőszél hajnalban  
 Az érintetlen pázsit visszaáramlik  
 Az alizarin kraplakk mostantól száraz  
 És szétszóródik a szélben.

## 9.

«Душа» - древне имя твоё,  
 Живи! Душ людских водоём.  
 А если не дашь нам ни капли,  
 Не сбудется имя твоё.

Турчанка – душа твоя спит,  
 Окно из агатовых плит,  
 Горист и причудлив узор их,  
 Альков пёстрым шёлком обит,  
 Искусны резные затворы.

Ősi neved van : «Lélek»,  
 Élj! Emberi lelkek víztározója.  
 De ha egy cseppet sem adsz belőle nekünk,  
 Akkor nem teljesedik be neved.

Török nő – lelked alszik,  
 Agát lapokból készült ablak,  
 Íves és kanyargós mintájú,  
 Tarka selyemmel bevont alkóv,  
 Művészien faragott zárok.

Январь-март 1975 г./ 1975. január-március.

## Аннотации/ Annotációk

## 1.

Я придумал твоё лицо  
 На причастиях прочих лиц  
 Глаза обернулись свинцом  
 В края твои плюхнулись ниц

Обуял лицезримый азарт  
 Лица бьются  
 Глаза вдвоём  
 Кладовую открыли глаза  
 Прочих лиц на лице твоём  
 Облицованный мной фасад  
 Мой лицей лицевой обиход  
 Между нами нехоженный ад  
 В том аду - не кусанный плод.

Лицезрение  
 С улицы всё видно  
 Это ли лицо?  
 Такое ли?  
 С лицевой стороны на лицевую сторону  
 Облава  
 Цель лиц (неизвестного места жительства и года  
 рождения)  
 Олицетворяет собой  
 Олицетворяет некоторые области  
 (города, деревни и прочие поселения)  
 Некоторые из домов облицованы  
 Но облик неуловим  
 Облако  
 Нечёткие облики  
 (Несколько более чётких)  
 Чётки.

Más arcok részleteiből  
 Találtam ki arcodat  
 A szemek ólommá váltak  
 És hasra estek tájaid előtt,

Hatalmába kerített a látható szenvedély  
 Az arcok vergődnek



A szemek kettesben  
Más szemek kincseskamrát  
Tártak fel arcodon  
Általam burkolt homlokzatod  
Líceumom hétköznapi arculata  
Közöttünk járatlan pokol  
S abban a pokolban – érintetlen gyümölcs.

Szembesülés  
Az utcáról minden látszik  
De ez-e az az arc?  
Ilyen-e?  
Színéről a színére  
Razzia  
Az (ismeretlen születési helyű és lakóhelyű)  
arcok célja  
Megszemélyesíti  
Megszemélyesít bizonyos vidékeket  
(városokat, falvakat és egyéb településeket)  
Egyes házaknak burkolatuk van  
Külsejük mégis megfoghatatlan  
Felhő  
Homályos képek  
(Néhány élesebb)  
Rózsafüzér.

2.

День  
Или месяц  
Год  
Или десять  
Лет  
Не должно же  
Сердце  
Сквозь ножик  
Жить.  
Сколько можно  
Лезть  
Из-под кожи  
Вон  
В проходную  
Даль?  
Отдохну я  
Здесь

Nap  
Vagy hónap  
Év  
Vagy tíz  
Év  
Mégsem  
Élhet  
A szív  
Késen keresztül  
Meddig  
Meneküljek  
Még  
A bőrömből  
Távoli  
vidékekre?  
Inkább  
Megpihenek itt.

## 3.

Облако –  
 Крестовик.  
 Под боком  
 Образец,  
 В невидаль  
 Краткий сдвиг.  
 Съели краль,  
 И конец.  
 Делится  
 Чудо-тварь,  
 Прелести  
 С ранних лет.  
 Кажется,  
 Знали встарь,  
 Как сжигать  
 Амулет?  
 Подступы  
 Развелись?  
 Выступы  
 Ртом в тупик.  
 Выползло  
 На карниз  
 Облако –  
 Крестовик.

Felhő –  
 keresztspók.  
 Mellettem  
 A minta,  
 Rövid elmozdulás  
 Az ismeretlenbe.  
 Megették a dámákat,  
 És kész.  
 Osztódik  
 A csodalény  
 Fialat korától  
 Bájak.  
 Úgy tűnik,  
 Régen tudták,  
 Hogy égessék el  
 Az amulettet?  
 A megközelítések

Megsokasodtak?  
 Kiszögellések  
 Szájjal zsákutcába.  
 Kimászott  
 A függönytartóra egy  
 Felhő –  
 Keresztespók.

4.

Молодая луна,  
 Рана,  
 Не твоя в том вина  
 Джанэм

Целиком, с молодым  
 Станом  
 Рассыпаешься в пыль,  
 Джанэм

Без цепи целина:  
 Страны  
 Выпыляет до дна,  
 Джанэм

В погорельцев, в сирот  
 Рванных  
 Превращаемся в год,  
 Джанэм

Не моя в том вина,  
 Рано,  
 Молодая луна  
 Джанэм

Újhold,  
 Seb,  
 Nem a te hibád  
 Dzsánem

Fiatal alakod  
 Teljesen,  
 Porrá válik,  
 Dzsánem

A korlátlan szűzföld:  
Fenekig porrá teszi  
Az országokat,  
Dzsánem

Tűzkárosulttá, rongyos  
Árvákká  
Válunk egy év alatt,  
Dzsánem

Nem az én hibám,  
Korán van,  
Újhold van  
Dzsánem

## 5.

Ох, как я тебя любил  
Как искал  
Из-под ложек, из-под вилок  
Глаз оскал

Ох, как я тебя хранил  
Как берёг  
Из-под ног, из-под опилок  
Мой паёк  
Не петляй, моя лоза  
Не помилую  
Назову тебя в глаза  
Своей милою  
Назову тебя при всех  
Своей лентою  
Vita (разве ж это грех?)  
Potulenta

Óh, hogy szerettelek  
Hogy lestem  
Kanál alól, villa alól  
A szemek vicsorgását

Óh, hogy őriztelek  
Hogy óvtam

Talpak alól, fűrészpor alól  
 Adagomat.  
 Ne bujkálj, én vesszöm  
 Nem kegyelmezek  
 Szemtől szembe  
 Kedvesemnek nevezlek  
 Mindenki előtt  
 Szalagomnak  
 Vita (talán bűn ez?)  
 Potulenta

## 6.

Облава, облава, облава.  
 Статья уголовного розыска,  
 И сзади и слева и справа  
 К уничтожению лозунги.

Куда-то, куда-то, куда-то  
 Деваться, куда-то исчезнуть.  
 И нет твоих жертв, нет возврата  
 Нигде. Но и так уже тесно.

Нигде. Никуда. Не касаться.  
 А беженка в сейф замурована.  
 Распался инстинкт корпораций,  
 Но всё ещё, снова и снова  
 Идёт реставрация узницы.

Razzia, razzia, razzia.  
 Bűnügyi nyomozás cikkelye,  
 Hátról, balról és jobbról  
 Megsemmisítésre buzdító jelszavak.

Valahová, valahová, valahová  
 Elmenni, valahová eltűnni.  
 Sehol sincs áldozatod, és nincs  
 Visszatérés se. De már így is szűk a hely.

Sehol. Sehová. Nem megérinteni.  
 A menekültnő széfbe befalazva.  
 Szétesett a korporációk ösztöne,  
 De még mindig, újra és újra  
 Folyik a fogoly nő restaurálása.

## 7.

Белым днём грабёж.  
Где же ты живёшь,  
Золотце моё,  
Зеркальце моё?

В глину, как в молву  
Кутал клады я  
О тебе живу,  
О тебе радуюсь.

Клад не разнести:  
Прахом стань в пути,  
Созданная мной  
Зеркалом, Зурной.

Fényes nappal rablás.  
Hol élsz,  
Aranyom,  
Tükröcském?

Agyagba, mint szóbeszédbe  
Buggyoláltam be kincseimet  
Neked élek,  
Neked örülök.

A kincset szét nem hordhatod:  
Válj porrá az úton,  
Általam teremtet  
Tükörré, töröksíppá.

## 8.

Люблю тебя, как мне положено,  
Так с детства я привык.  
Такой ответ, такую кожу,  
Походку и язык,  
Лицо такое, этот греческо-  
Египетский словарь.  
Такой сюжет,  
Такие плечи,  
Такую карь.  
Искусство древнее скитается

По временным чертам,  
 И снова Эл-Амарна тает  
 К чертям.  
 Царевичей, царевен вымерших  
 Рождается лицо,  
 Вдруг снова стали молодыми  
 Перед концом.  
 Пусть торс твой служит заповедником  
 Историей искусств,  
 Культур иссякнувших посредник,  
 И тус,  
 Ты полукамень, полустатуя,  
 Полуночей прилив.  
 Мир уж видал тебя когда-то,  
 Ты - полумиф.  
 Безумный случай дал притронуться  
 К лицу полубогинь:  
 Глазниц крошечные загоны,  
 Аминь.  
 Полулицо. Всех лиц бездоннее.  
 В таком утонет мозг.  
 Оно валялось на ладони,  
 Как воск.  
 Безумный факт людской агонии  
 Среди тупых камней:  
 Лицо валялось на ладони  
 Моей.  
 Безумный факт. Я клад разглядывал  
 Из кожи и хрящей.  
 Ещё безумнее порядок  
 Вещей.

Szeretlek, a magam módján,  
 Ahogy gyerekkoromtól megszoktam  
 Ahogy válaszolsz, amilyen a bőröd,  
 A járásod a nyelved,  
 az arcod, ez a görög  
 -egyiptomi szótár.  
 Ez a téma,  
 Ezek a vállak,  
 Szemed barnája.  
 Ósi művészet vándorol  
 Tűnő vonásaidban,  
 És El-Amarna újra a



Távolba vész.  
 Rég meghalt hercegek és hercegnők  
 vonásaiból születik meg arcod,  
 Akik a vég előtt  
 Újra fiatalok lettek  
 Legyen a tested menedéke  
 A művészettörténetnek  
 Közvetítője a letűnt kultúráknak  
 És túsza,  
 Te félig kő, félig szobor  
 Éjféli áradás.  
 A világ már látott téged egykor  
 Félig mítosz –Te.  
 Egy örült alkalommal megérintettem  
 A félistennők arcát  
 a szemeződrök fekete akolját  
 Ámen  
 Félarc. Minden arcnál feneketlenebb.  
 Melyben elsüllyed az agy.  
 Arc, mely tenyeremen hevert,  
 Mint a viasz.  
 Az emberi agónia értelmetlensége  
 A süket kövek között:  
 Az arc a tenyeremen  
 Hevert.  
 Értelmetlenség. S én nézegettem  
 Ezt a bőrből és porcokból álló kincset.  
 Ennél már csak a dolgok  
 Rendje értelmetlenebb.

## 9.

Любимые страницы  
 Любимые слова  
 В тебе должны родиться  
 Чтоб их тобой назвать

Но ты в молве исчезнешь  
 Себя искоренишь  
 Чтоб порванные песни  
 Донашивала тишь

Но тишина с опаской

Ушла домой  
Она родит мне сказку  
Чтоб стать тобой.

A kedvenc oldalaknak  
Kedvenc szavaknak  
Benned kell újjászületni  
Hogy felvegyék neved.

De te eltűnsz a szóbeszédben  
Felszámolod magad.  
Hogy a félbeszakadt dalokat  
A csend hordja ki.

A csend azonban aggódva  
Hazament.  
És mesét szül majd nekem  
Hogy beléd költözzön.

### Сказки о Джане/ Dzsán mesék

#### 1.

Вытащили на берег  
Из морской души  
Говорили: «На, бери!  
Воздухом дыши».

Думалось: стараться,  
Сухопутный зверь!  
Забывай мутации,  
В предков крепче верь.

Вытащили с жабрами  
И густой воды,  
По песочку храбрые  
Первые следы.

Захочу – привыкну,  
Как к воде привык,  
Лишь в прощальном выкрике  
Пересох язык.

Вытащили на отмель  
Из зелёных рам,  
Говорили: «Баловень,  
Приспособься к нам».

Думалось: при вздохе  
Ведь не в жабрах суть,  
Отращу два лёгких  
И отправлюсь в путь.

Выудили с ластами  
Из зелёных днищ.  
Говорили ласково  
«Близко до жилищ».

Захочу – забуду  
Воду и медуз,  
Был и вправду скуден  
Водорослей вкус.

Вытащили неводом,  
Шлёп под облака.  
Водяные, где вы,  
Скользкие века?

Думалось: давно уж  
Надоело плыть,  
Завернуться б по уши  
В ветряную плоть.

Не моя обнова  
Чешуи наряд:  
Слово в брюхе, слово  
Плоское «Назад!».

Kihúztak a partra  
A tengeri lélekből  
És azt mondták: “Na gyerünk!  
Lélegezz!”

Azt gondoltam: igyekezz,  
Szárazföldi állat!  
Felejtsd el a mutációkat  
És higgy erősebben az őseidben.

Kihúztak kopoltyúsan  
A sűrű vízből,  
A homokon az első  
Bátor nyomok.

Ha akarom, megszokom,  
Ahogy a vízhez is hozzászoktam,  
Csak a búcsúkiáltástól  
Kiszáradt a nyelvem.

Kihúztak a zátonyra  
A zöld keretből,  
És azt mondták: «Na te elkényeztetett,  
Alkalmazkodj hozzánk».

Azt gondoltam: belégzéskor  
nem a kopoltyú a lényeg,  
Növesztek magamnak tüdőt  
És útnak indulok.

Kihúztak uszonyosan  
A zöld mélységből,  
És gyengéden annyit mondtak  
«Nincs messze a legközelebbi ház».

Ha akarom, elfelejtem  
A vizet és a medúzákat,  
Igazából nem is volt olyan jó  
A hínárok íze.

Kerítőhálóval húztak ki,  
Egy csapással a szabad ég alá.  
Vízimanók, hol vagytok,  
Csúszós évszázadok?

Azt gondoltam: úgyis rég  
Elegem van már az úszásból,  
Jó lenne nyakig  
Szélfűtten öltetni.

Új ruhaként  
nem veszek magamnak pikkelyruhát.  
Belül egy szó,  
Egyetlen szó: Vissza!

## 2.

Как заставить эту ночь,  
 Как забыть, как вызубрить?  
 Оборудование прочь!  
 Вырастает изгородь,  
 Вырастает всё видней  
 Издали, всё каменней  
 Из охрипших ночью дней,  
 Из слепого пламени,  
 Из теней незыблимых  
 (Господи, озябли мы).

Из какого племени  
 Вы? Какого звания?  
 Ночка в Вифлееме  
 Взбухла от сверкания.

Из закрытых приисков  
 Выклянченным кремнем  
 Отдыхают искры,  
 На ладонях дремлют.

Hogyan bírjam rá ezt az éjszakát,  
 Hogyan feledjem el, hogyan magoljam be?  
 Félre a berendezéssel!  
 Kirajzolódik a sövény,  
 Egyre jobban kirajzolódik  
 Messziről, egyre kövesebben  
 Az éjszaka berekedt nappalokból  
 A vak lángból,  
 A mozdulatlan árnyakból,  
 (Istenem, teljesen elgémeberedtünk)

Melyik törzsből jött?  
 Hogyan szólíthatom?  
 A betlehemi éj  
 Megkelt a pirkadattól.

A bezárt bányákból  
 kunyerált tűzkőben  
 Pihennek a szikrák  
 Szenderegnek tenyeremben.

## 3.

Без дома без ночлега  
 Без топленных ночей  
 От снега и до снега  
 Колдует казначей

Колдует казначей мой  
 Как только я усну  
 Накладывает клейма  
 На пятку, на плюсну

Колдует на дороге  
 В космической пыли  
 Поверженные боги  
 Пыль эту развели

Колдует новый остров  
 Как встарь – любой пират  
 Где жить тепло и просто  
 Где просыпаться – клад

Колдует новый берег  
 И новые моря  
 Где сонные тетери  
 Вставали б чуть заря

Бежали бы на море  
 По тёплому песку  
 Где б самый толстый лори  
 За хвост ловил треску

Где выветрятся клейма  
 Где в чашках млечный путь  
 Колдует казначей мой  
 Чтоб выжить как-нибудь

Ház nélkül, ágy nélkül  
 Felizzított éjszakák nélkül  
 Hótól hóig  
 Varázsol a kincstárnok

Varázsol az én kincstárnokom  
 Amint elalszom  
 bélyeget nyom  
 talpam közepére

Varázsol az úton  
 A kozmikus porban  
 A megdöntött istenek  
 Verték fel ezt a port.

Új szigetet varázsol  
 Mint régen bármelyik kalóz,  
 Ahol meleg van és egyszerű a lét  
 Ahol kincset ér felébredni.

Új partot varázsol  
 és új tengereket  
 Ahol a hétalvók  
 már pirkadatkor talpon lennének.

És a tengerhez futnának  
 A meleg homokban  
 Ahol a legkövérebb lóri  
 Farkánál fogja ki a tőkehalat.

Ahol eltűnnek a szégyenfoltok  
 S a csészékben a tejút gőzölög  
 Varázsol a kincstárnokom  
 Hogy túléljem valahogy

#### 4.

Никогда не отгадаю,  
 Что ты этой ночью знаешь  
 Что ты этой ночью видишь  
 Что на третью ночь забудешь

Не устану по порядку  
 Повторять твои загадки  
 Кто их к ночи разгадает  
 Всё, что хочет расколдует

Разморозит поле-память  
 Разминирует, распашет  
 За горами, за долами

Эта ночка. И не спрашивай.

Загадки поговорки:

«Если хочешь, жилая поляна я»,  
Полотенце мое полотняное,

Грелка на ночь: растаяли недуги –  
В близоруких глазах тока две дуги.

На короткое днём замыкание:  
Расходитесь впотьмах, в пресмыканиях.

Где ты, пэри моя голоокая?  
«Непролазная блажь я, осока, я»

Soha nem találok ki  
Amit ma éjszaka tudsz  
Amit ma éjszaka látsz  
Amit a harmadik éjszakára elfelejtesz.

Nem fáradok bele  
Hogy sorra vegyem talányaidat  
Aki éjszakára megfejtí őket  
Minden titkok tudója lehet.

Felolvasztja az emlékezet-mezőt  
Aknamentesíti, felássza  
hegyen-völgyön túl van már  
Az az éjszaka. Ne is kérdezd.

Találós kérdések és szólások:

«Ha akarod, lakható mező vagyok én»  
Vászon törölközőm

Melegítőpalack éjszakára: a betegségek elolvadtak–  
A rövidlátó szemekből ívben süt az áram.

A nappali kisülés után  
Éjszaka váltok csak el, csúszva-mászva.

Hol vagy én csupasz szemű perim?  
Áthatolhatatlan hóbert, sás vagyok én.



## 5.

Сирены пели о тебе –  
 Из-за тебя суда пропали  
 И сфинксы в львиной простоте  
 Тебя в загадках загадали

Оливы и родник из скал –  
 Тебе. В дремоте и в погоне  
 Сам Пан тебя оберегал  
 Протей твой облик узаконил.

Тебя облизывают сны  
 Лизнуть ладонь мечтают тигры  
 И ветру облака важны  
 Чтоб в честь твою устроить игры

К тебе несёт миллионы глаз  
 В тебя все ночи Аргус светит  
 Вращённая всем на показ  
 Ты впредь глазам чужим в ответе

Из-за тебя летит стрела  
 С ней остриё из лавы серой  
 Твоё обличье приняла  
 Огнеупорная химера

Szirének daloltak rólad  
 hajók vesztek oda miattad  
 És szfinxek orozlán egyszerűségükben  
 Talányokba foglaltak téged.

Olajfák és sziklából fakadó forrás–  
 Neked. Szendergésben és hajszában  
 maga Pán oltalmazott téged  
 Proteusz foglalta törvénybe alakodat.

Álmok nyalogatnak  
 Tigrisek álmodnak róla, hogy megnyalják tenyered  
 S a szélnek felhők kellene,  
 Hogy tiszteletedre játékot rendezzen.

Millió szemet hoz neked  
Minden éjszaka világít rád Argusz  
Azért nevelték, hogy a világ elé tárjanak  
Mostantól idegen szemek előtt kell felelned

Miattad repül a nyíl  
Szürke lávakőből a hegye  
Külsődöt felvette egy  
Tűzálló khiméra.

6.

Что грустишь, красавица?  
Горько, что судьба  
Красотой отравится?  
Не сотрёшь со лба.

Не золой начертана,  
Не густой смолой.  
Не сумеешь, смертная,  
Скинуть аналой.

Не уютно на небе?  
Лестниц больше нет:  
Все, что к небу ставили,  
Ссыпались с планет.

Что тоскуешь солнышко,  
Жалко греть калик?  
Городами стольными  
Празднуют твой лик.

Ты свети, просвечивай,  
Коли греть не в мочь.  
Небо обеспечено,  
Человечья дочь.

Сердце всё на цыпочках,  
За тобой ползёт.  
На землю нам сыпаться  
Годы напролёт.

Miért búsulsz szépségem?  
 Azon keseregsz, hogy  
 Szépséggel vert meg a sors?  
 Nem törölheted le homlokodról.

Nem hamuval van rád írva  
 Nem is sűrű szurokkal  
 Halandóként  
 nem rúghatod fel az ikonállványt.

Nem érzed magad otthon az égen?  
 Már nincs ott a létra:  
 Minden, amit az éghez támasztottak,  
 Lepotyogott a bolygókról.

Miért bánkódsz napsugaram,  
 Sajnálod a koldusokat melegíteni?  
 Fővárosokkal  
 Ünneplik képedet.

Világíts, világíts,  
 Ha már melegíteni nem tudsz  
 Az ég el van látva  
 Emberlánya.

A szív lábujjhegyen még mindig  
 Utánad oson.  
 A földön ránk hullanak  
 az évek szakadatlanul.

## 7.

Жизнь моя таёжная  
 До тундры два шага  
 Все ёжимся и ёжимся  
 И множатся снега

Холодно и голодно  
 И некуда сбежать  
 В снегах, в снегах мы смолоду  
 И память в нас свежа

Ох, победа пиррова  
 Уж лучше всё отдать!  
 Наш пыл законсервирован  
 Мороженная кладь

Залежи подземные –  
 В нетронутые рвы  
 Зальдинины надежды  
 Из рук, из головы

Tajgabeli életem  
 A tundra innen már csak két lépés  
 Egyre jobban összehúzzuk magunkat  
 A hó meg csak szaporodik.

Hideg van és éhesek vagyunk  
 És nincs hová szaladjunk  
 Fiatal korunk óta hóban élünk  
 És friss bennünk az emlékezet.

Ó, pirruszi győzelem!  
 Jobb mindent odaadni  
 Lelkesedésünk konzerválva  
 Fagyasztott poggyász.

Földalatti lelőhelyek–  
 Érintetlen árkokba  
 Jégbefagyott remények  
 Kézből, fejből

## 8.

Зурна по улицам бурчит,  
 Кругом в бурнусах и в чадрах.  
 А в полированной ночи  
 Вдоль стенок пятится Аллах,

За ним настурции ползут  
 По сонным лестницам, назад,  
 Назад. За стенами, внизу  
 В кустах не миновать засад.

В иноязычную молву  
 Нырнёшь. И время утаишь.  
 Рахат-лукум жуёшь, халву,  
 Щербет, чуреки и гашиш.

Те судороги лет и дней,  
 Часов, минут, в которых мы  
 Родились, выросли – бледней.  
 Круглей и шёлковой умы.

Zurna szól az utcákon,  
 Körötte burnuszos és csadoros emberek  
 És a polírozott éjszakában  
 A falak mentén hátrál Allah,

Mögötte sarkantyúvirág kúszik  
 Az álmos lépcsőkön, hátrafelé,  
 Hátrafelé. A falak mögött, lent  
 A bokrokban elkerülhetetlen a csapda.

Elmerülsz az idegen  
 nyelvben, és elütöd az időt.  
 Rahat-lukumot és halvát rágcsálsz,  
 Serbetet, lepénykenyeret és hasist.

Az évek és napok  
 órák és percek görcsei,  
 Melyekben születünk és felnőtünk, halványabbak.  
 kerekesebbek és selymesebbek az agyak.

## 9.

Я люблю тебя не раз и не два  
 Сплошь тобой моя пробита голова  
 Продырявлена  
 Изрешётчена  
 Новоявленный  
 Личный «Отче наш».

Протаранена  
 Голова моя  
 Проконтужена  
 Перевязана

Это –ты одна  
 Ты – та самая  
 На роду о тебе  
 Было сказано

Продырявлена  
 Изрешётчена  
 Гнутой саблею  
 Моя вотчина

Мне не скрыть тебя  
 Моя дырочка  
 Злая дурочка  
 Дырка старая  
 Дырка новая –  
 Забинтована  
 Обоснована  
 Как подарок.

Szeretlek, nem egyszer és nem kétszer  
 Egyre csak veled van tele a fejem  
 Kilyuggatva  
 Szitává löve  
 Ezzel az újsütetű  
 Személyes “Miatyánkkal”.

Eltaláltak  
 Légnyomást  
 Kapott a fejem  
 Be van kötözve  
 Csak Te  
 te vagy az a bizonyos  
 Akiről már születésemkor  
 meg volt írva

Ki van lyuggatva  
 Szitává van löve  
 Hajlított szablyával  
 Én birodalmam

Nem rejthetlek el téged.  
 Én lyukacs-kám  
 Gonosz ostobácska  
 Régi lyuk

Új lyuk  
 Be van kötözve  
 El van rendezve  
 Mint egy ajándék

## 10.

Как ни крутят, ни вертят планету  
 Всё равно я люблю только эту,  
 Ни с того, ни с сего, что есть мочи  
 Только эту люблю я. А впрочем  
 Ни с того, ни с сего? Со всей жизни:  
 Без неё воронье всё капризней.

Воронье сторожит и кружится  
 Над буграми кровавой кашицы.  
 Только с ней, вокруг нее можно выжить,  
 В ней рассветы надёжней и ближе,  
 Сквозь неё и бессонница уже,  
 Воронья отменяется ужин.

Только с ней, можно утром проснуться,  
 Улизнув от земных экзекуций.  
 Рядом с ней и уснуть не опасно,  
 И ночные прожекторы гаснут.

Рядом с ней, рядом с ней. Да не рядом.  
 Ни кнутом не вернуть, их обрядом.  
 Ни рукой, ни ногой, ни пословицей.  
 Жизнь моя по-иному готовится.

Ночи в шницели сбиты спрессованы.  
 Дни пылятся муляжами-совами.  
 Здесь сидела Химера, та самая.  
 Что ж ты выела, пташка, глаза мои?

Akárhogyan is forgatják, ezt a bolygót,  
 Én akkor is csak őt szeretem  
 Minden ok nélkül, teljes erőmből  
 csak őt szeretem én. Egyébként  
 Minden ok nélkül? Amióta csak élek:  
 Nélküle a hollósereg egyre szeszélyesebb.

A dögmadarak örködnek és köröznek  
 A véres kásadombok felett.  
 Csak vele, csak körötte lehet élni  
 csak vele reménytelibbek és közvetlenebbek a hajnalok,  
 Vele az álmatlanság is rövidebb,  
 És elmarad a varjúk vacsorája.

Csak vele lehet reggel felébredni,  
 Megúszva a földi egzékúciót.  
 Mellette elaludni sem veszélyes,  
 És kialszanak az éjszakai reflektorfények.

Mellette, mellette. Nem, mégse mellette.  
 Se ostorral, se szertartással nem tarthatod meg.  
 Se kézzel, se lábbal, se közmondással.  
 Életem más irányt vesz.

Az éjszakák rántott szeletként ki vannak lapítva.  
 A napok mulázs-bagolyként porosodnak  
 Itt ült Kiméra, az a bizonyos.  
 Miért vájtd ki, te madár, a szemem?

## 11.

Лицо твоё бывает собранным.  
 Закрытый храм.  
 И только вымысел вползает в него кобрами  
 В прорезы рам.  
 Оно бывает грамотным, студенческим,  
 И не поймешь,  
 За что от круглого каштанового венчика  
 Кидает в дрожь?

Лицо твое бывает нарисовано.  
 Иконостас.  
 И греческий осколок полированный  
 Всем напоказ.

Бывает праздничным, уверенно барочным  
 Под потолком,  
 Под куполом. Здесь самое непрочное –  
 Крови толчком.



Бывает взбалмошным, предвзятым, распакованным  
 В глуши обой.  
 Обиженным, не выспавшимся. Словом,  
 Самим собой.

Но самое твоё лицо – восточное.  
 Глаза плывут,  
 Бездонное, размытое, проточное,  
 Из труб, из пут.

Van, hogy összeszedett az arcod.  
 Mint egy zárt templom.  
 És csak az ötlet kúszik bele kobra módra  
 A keret résein keresztül.  
 Máskor művelt és diákos az arcod  
 És nem érted,  
 Hogy a kerek gesztenye koronától  
 Miért fog el a remegés?

Van, hogy megrajzolt az arcod.  
 Mint egy ikonosztáz.  
 Egy polírozott görög szilánk  
 Közszemlére kitéve.

Van, hogy ünnepi, magabiztosan barokkos  
 A mennyezet alatt  
 A kupola alatt. Itt a legkevésbé tartós  
 Vérbő.

Van hogy szeles, elfogult, szétesett  
 A tapéták csendjében.  
 Van, hogy sértődött, kialvatlan, Egyszóval  
 Önmaga.

De a legigazibb arcod – a keleti  
 A szemeid úsznak,  
 Feneketlen, elmosódott, folyóvíz,  
 Csőből, béklyóból áradó.

## 12.

Зачем, красотка, плакала?  
И ночь всю не спала?  
Миракулум, миракулум!  
В лопатках два крыла.

Меняю преисподнюю  
На виды в благодать.  
Беседкою господнею,  
Тобой ли обладать?

Не верил я, с опаскою  
Сводил тебя с крылец.  
Куда такой истасканный,  
Штампованный конец?

Не может быть избитее  
Конца людской любви,  
Земное перепитие -  
Два крылышка в крови.

Лети, лети сомнамбула!  
Уже сухи глаза  
Твои. Хранится в ампулах  
Прозрачная слеза.

Во рту и в горле вакуум  
И перья из крыла.  
Зачем, красотка, плакала,  
Свела меня с ума.

Miért sírtál szépségem?  
S miért nem aludtál egész éjszaka?  
Miraculum, miraculum!  
A lapockádból két szárny nőtt ki.

Felcserélem a poklot  
A kegyelembe vetett reményre.  
Isten sátra legyen-e enyém,  
Vagy Te?

Ne hittem én, félve  
 Vezettelek le a tornácról.  
 Minek ilyen elcsépett,  
 Közhelyes vég?

Semmi sem lehet elcsépeltebb  
 Az emberi szerelem végénél  
 Földi kaland –  
 Két véres szárny.

Repülj, repülj, alvajáró!  
 Már száraz a szemed.  
 Az átlátszó könnyek  
 Ampullába zárva.

Számban és torkomban vákuum  
 És szárnytollak.  
 Miért sírtál szépségem  
 Miért vetted el az eszemet.

13.

Скользкий белый рыбий трупик  
 Огрызок чайки  
 В мозговой глуши поступки  
 Кургузой стайкой

Жду примету за приметой  
 В воде лощёной  
 Ты гуляй себе по свету  
 Некрещёной

Всё равно тебя готовлюсь  
 Я вдруг увидеть  
 Станешь первой нашей кровлей  
 В Атлантиде

Всё равно тебя готовлюсь  
 Я вдруг услышать  
 В лёгкие ли, в мозг ли, в кровь ли  
 Попал излишек

Всё равно дотронусь утром  
 Я до любимой  
 Облачённой в голос курдов  
 И в тёплый климат

Csúszós fehér halhulla  
 Sirálymaradvány  
 Az agy csendjében tettek  
 Kis csapata

Egyik jelt a másik után várom  
 Fényesített vízben

Sétálj a világban  
 Kereszteletlenül  
 Úgyis téged készülök  
 Hirtelen megpillantani  
 Te leszel az első házunk  
 Az Atlantiszon

Úgyis téged készülök  
 Hirtelen meghallani  
 A tudómba, az agyamba vagy a vérembe  
 Került valami felesleg?

Reggel úgyis megérintem  
 A kedvest  
 Aki kurdok hangjába  
 és meleg éghajlatba burkolózott.

Март-апрель 1975 г./ 1975. március-április

Длинная песенка/Hosszú dalocska

(На мотив:  
 «Выйду ль я на реченьку,  
 Выйду ль на широкую»)

(A «Kimegyek a folyóra,  
 Kimegyek a széles folyóra» népdal motívumára)

Кому сказку  
Кому сказочку  
А кому живую девицу  
Девушка-красавица  
Вместе с нею жить  
Вместе стариться

Вместе жить  
Вместе стариться  
А кому-то и не верится  
«Не хотите ли позариться  
На заморскую красавицу?»

Не хотите ли прославиться  
На судьбу свою прогневаться?  
На судьбу свою, на сказочку  
На береговую сеточку

На судьбу свою, на сеточку  
На сетчатку глаз посеянных  
Ох, ловушки нынче в клеточку  
А когда-то были белены

А когда-то были белыми  
Чтоб не отличить от облака  
Раньше были больно добрыми  
Нынче просто клетку сделали

Клеточку-решётку  
Золотую сеточку  
Ох, ни пить, ни есть, ни спрашивать  
Всё один рассказ раскрашивать

О тебе, моё золотце  
О тебе, моя красавица  
Что ж ты не приходишь? Выручи!  
Разодвинь, распутай обручи

Что же ты не воротишься?  
Изодрал на клочья очи я  
Ночи в белых дырках, дни с затычками  
Как же мне забыть, ох, твоё личико?

Как забыть твои плечики?  
 И слова твои пылают свечками  
 Каждое движенье твоё в вечности  
 Что же ты не станешь человечнее?

Всё ищу тебя по улицам  
 Лица сквозь глаза проворачиваю  
 Всё не то, не то, не то. Зажмуриться:  
 Было б чем провидение смачивать

Где же ты, моё сокровище?  
 Ох тоска моя неутолимая!  
 Если перееду в Рио, в Лиму я  
 Всё равно от памяти не скроешься

Ох, ты жизнь непутёвая  
 Ох, моя ловушка, непролазная!  
 Тут ни есть, ни пить, ни спать, ни бодрствовать  
 Рыпаться вокруг вымершего острова

Остров мой единственный  
 Ты ли настоящий, ты ль искусственный?  
 Вкруг тебя барахтаюсь, да около  
 Что ж ты, детка жизнь мою раскокала!

Что же ты, красавица?  
 Ох, твоя личина не стирается  
 Даже если в небе чистом спрячешься  
 Всё равно дивиться будут зрячие

Всё равно будут пялиться  
 В красоту твою, аж не верится  
 Кому в сказках, сказочках прославиться  
 А кому-то спать с живою девицей

Kinek mesét  
 Mesécskét,  
 Kinek hűsvér leányzót,  
 Szépséges leányt ad a sors,  
 Hogy vele éljen  
 Együtt öregedjen meg

Együtt éljen  
 Együtt öregedjen meg

De van, ki nem hisz benne.  
 «Tán Ön nem vágyik  
 Külországi szépségre?»

Nem akar-e híres lenni  
 Sorsa ellen fellázadni?  
 Sorsa ellen, mese ellen  
 A parti háló ellen

Sorsa ellen, a háló ellen  
 Az elvetett szemek recehártyája ellen  
 Óh, most kockásak a csapdák  
 Míg régen fehérek voltak.

Régen fehérek voltak,  
 Hogy ne lehessen megkülönböztetni a felhőtől  
 Régen olyan jók voltak  
 Most meg egyszerűen kockásak

Kockásak-rácsosak  
 Aranyhálósak,  
 Óh, se enni, se inni, se kérdezni nem kívánok,  
 Egyre csak egy történetet színezgetnék

Mely rólad szól, aranyom,  
 Rólad, szépségem  
 Miért nem jössz már el? Segíts rajtam!  
 Feszítsd szét, oldd meg abroncsaimat

Miért nem térsz már vissza?  
 Cafatokra téptem szemeimet  
 Az éjszakák kilyuggatva, a nappalok bedugaszolva  
 Hogyan feledjem, óh, arcocskádat?

Hogyan feledjem el vállacskádat?  
 Gyertyaként lobogó szavaidat,  
 Minden mozdulatod az örökkévalóságban él  
 Miért nem válsz emberibbé?

Egyre téged kutatlak az utcákat járva  
 Átszűrve szemeimen az arcokat  
 De egyik sem az, nem, nem az. Hunyorgok:  
 Hogy legyen mivel megnedvesíteni a gondviselést.

Hol vagy, kincsem?  
 Óh, csillapíthatatlan vágyam!  
 Költözök bár Rióba vagy Limába  
 Emlékedtől ott sem szabadulhatok.

Óh, te semmirekellő élet,  
 Óh, én megoldhatatlan csapdám!  
 Itt se enni, se inni, se aludni, se ébren lenni nem lehet,  
 Csak erőlködni egy kihalt szigeten

Egyetlen szigetem  
 Valódi vagy, vagy mesterséges?  
 Egyre csak körülöttem vergődök  
 Miért is törted szét, te gyermek, életem!

Miért, szépségem?  
 Óh, a te arcod ki nem törölhető  
 Még ha a tiszta égbolton rejtőzöl is el,  
 Akkor is csodálkozni fognak a látók

Akkor is rácsodálkoznak  
 Szépségedre, mely hihetetlen,  
 Kinek az a sorsa, hogy a hírnév szárnyra kapja  
 Kinek az, hogy húsvér lánnyal aludjon.

Апрель 1975 г./1975. április

Фольклор «Джан»/ Dzsán, folklór

(«Ветер, ветер, ты  
 могуч....»)

(«Szél, szél, hatalmas....»)

1

Джанэм Джанэм  
 С горных круч  
 Ты гоняешь в небе тучи  
 Стаи туч и лучей  
 И отряды басмачей  
 По пустыням по пескам  
 По окраинам



«Если будет, всё отдам  
Неприкаянным»  
Джанэм Джанэм  
Перевал  
Не ходи в дюны  
«Если б было, всё б отдал  
Всех бы переплюнул»

Караван, караван  
В небесах стоит диван

Джанэм Джанэм  
Далеко  
Широко небо  
Каучука молоко

Капает с нёба  
«Ничего не отдам,  
Не охотьтесь!  
Голода не по годам,  
По работе.  
Не хочу быть тельцом  
Золочёным,  
В кипяток бы лицом  
Обручённым.  
Отлучайте от вер.  
Стану смертен и сер!»

Джанэм Джанэм  
Погоди  
Перед выстрелом  
Сад с фонтаном Саади  
Всё выстроил  
На тебя сад похож  
Насаждение  
Окаянная дрожь  
В сухожилиях  
Возложили на порог  
Новорожденный венок  
На порог на лоскут  
Уповаюче  
Насаждения живут  
Припеваюче  
«Ты зачем меня ждёшь  
От рождения?»

Окаянная дрожь  
Отражения

Джанэм Джанэм  
Спи восток –  
Муллы пели  
До чего же далеко  
До Румелии!

Джанэм Джанэм  
Высоко  
Широко небо  
Каучука молоко  
Капает с неба  
Пели  
Сеяли гашиш  
В длинных сутолках  
Отчего же ты не спишь  
Моя куколка?

Джанэм Джанэм  
Господи!  
Не ломай все кости нам  
Ни кола  
Ни двора

Ни кирпичика  
Не жилая нора  
Твоё личико  
Не уют  
Не погост  
И не логово  
Не ходи сюда гость  
Слишком много Вас

Джанэм Джанэм  
С молода  
Сыро здесь и холодно  
Соль одна  
Соль одна  
Вычурные трещины  
Без нужды, без повода

Подземелье блещет  
Шик-блеск-красота

Оползень улик  
От поста до поста  
Создан материк  
От поста до поста  
Извержение

В жидкой лаве выросло  
Отражение  
И застыло покрывалом  
Коркой глянцевой  
А земля-то вдруг пропала  
С песней с танцами  
Провалился материк  
С ним и паника и крик

Джанэм джанэм  
Погоди  
Скалы лавы позади  
Лавой океан залит  
Зло и тупо  
Ветер утренний скользит  
По уступам  
Ни уступок ни управ  
Ни устоев  
Небо от улик устав  
На покое

Джанэм джанэм  
Глубоко  
Широко небо  
Каучука молоко  
Капает с неба  
Далеко, далеко  
Вплавь за океаном  
Без законов, без икон  
Ветреные страны  
Без зарок без наречий  
Оборотни  
В беспричинном  
В бесконечном  
Обмороке  
Пели  
Плыли на восток  
В снах и сутолках  
До чего ж конец жесток

Моя куколка!

Джанэм джанэм  
 Спи восток  
 В колыбели  
 До чего же далеко  
 До Румелии

Dzsánem, Dzsánem  
 Hegyi meredélyek szélén állva  
 Terelgeted az ég felhőit  
 Felhő- és sugárnyájakat  
 S a baszmacs csapatokat  
 A környék  
 homoksivatagain át  
 «Ha lesz valamim, mindent odaadok  
 A nyughatatlanoknak»  
 Dzsánem, Dzsánem  
 Hegyszoros  
 Ne menj a dűnék közé  
 «Ha lett volna valamim, mindent odaadtam volna,  
 Mindenkit lepipálva »

Karaván, karaván  
 Égbolton álló dívány

Dzsánem, Dzsánem  
 Távoli  
 Tág égbolt  
 Kaucsuktej

Csöpög a szájpadról  
 «Semmit sem adok oda,  
 Ne vadásszatok!  
 Nem évekre, munkára,  
 Éhezem.  
 Nem akarok bearanyozott  
 Borjú lenni,  
 Inkább forró vízbe mártom  
 Eljegyzett arcomat  
 Közösítsetek ki minden hitből,  
 Halandó és szürke leszek!»

Dzsánem, Dzsánem

Várj  
 A lövés előtt  
 A Szádi kertjét szökőkúttal  
 Hiába építetted fel  
 Rád hasonlít az a kert  
 Ültetvény  
 Átkozott remegés  
 Az inakban  
 A küszöbre fektettek  
 Egy újszülött koszorút  
 A küszöbre, rongyra  
 Reménykedve  
 Az ültetvények  
 Remekül megvannak  
 «Miért engem vársz  
 Születésedtől fogva?»  
 Visszatükröződés  
 Átkozott remegés

Dzsánem, Dzsánem  
 Aludj kelet –  
 Mullák énekeltek  
 Milyen messze is van  
 Rumélia!

Dzsánem, Dzsánem  
 Magas  
 Tág égbolt  
 Kaucsuktej  
 Csöpög a szájpadról  
 Énekeltek  
 Hasiszt vetettek  
 Hosszú tolongásban  
 Miért nem alszol  
 Bogaram?

Dzsánem, Dzsánem  
 Istenem!  
 Ne törd össze csontjainkat  
 Semmink  
 Sincsen

Se egy téglánk  
 Se odúnk, hol lakhatnánk  
 Arcocskád

Nem menedék  
 Nem sírkert  
 És nem vacok  
 Ne járj ide vendég,  
 Túl sokan vagyunk.

Dzsánem, Dzsánem  
 Fiatalkoromtól  
 Nyirkos itt minden és hideg  
 Mindenütt csak só  
 Mindenütt csak só  
 Cifra repedések  
 Lépten-nyomon,  
 Ragyog a föld alatti üreg  
 Csillogó—villogó szépség  
 Bizonyítékok földcsuszamlása  
 Böjttől böjtig  
 Teremtődött a föld  
 Böjttől böjtig  
 Vulkánkitörés

A folyékony lávában  
 Visszatükröződés jött létre  
 És a fényes takaró  
 Kéregként szilárdult meg  
 A föld pedig hirtelen eltűnt  
 Dallal és tánccal  
 Beszakadt a föld  
 Pániktól, kiabálástól kísérve.

Dzsánem, Dzsánem  
 Várj  
 Lávasziklák mögöttünk  
 Láva ömlött az óceánba  
 Gonoszan és tompán  
 Reggeli szél súrolja  
 A kiszögelléseket  
 Sem engedmény, sem elégtétel,  
 Sem alapelvek  
 Az ég a bizonyítékoktól elfáradva  
 Nyugalomba vonult

Dzsánem, Dzsánem  
 Mély  
 Tág égbolt

Kaucsuktej  
 Csöpög a szájpadról  
 Messze, messze  
 Az óceán után úszva  
 Törvények nélkül, ikonok nélkül  
 Szeles országok  
 Fogadalmak, nyelvjárások nélkül  
 Lükantropok  
 Oktalan  
 Végtelen  
 Ájulatban  
 Énekeltek  
 Keletre hajóztak  
 Álmokban és tolongásban  
 Mily kegyetlen is a vég  
 Bogaram!

Dzsánem, Dzsánem  
 Aludj Kelet  
 A bölcsőben  
 Milyen messze is van  
 Rumélia

## 2.

Канитель, канитель  
 Клеется  
 Капитель, капитель  
 Катится  
 Ты куда, ты куда  
 С подступов?  
 Ерунда, ерунда  
 Оттепель

«Надоело стоять  
 Мрамореть  
 От небес рукоять  
 За морем  
 Покачнусь,  
 Покачусь  
 С лестницы  
 Лихачу-палачу  
 В сверстницы  
 Не хочу выростать

В облако  
 По плечу мне, подстать  
 Яблоко

Ах, не чует плодов  
 Плоть моя  
 Камня сотни пудов  
 Клеть моя  
 Но не стану стоять  
 Прописью  
 Называйте меня  
 Пропастью  
 Укачусь, укачусь  
 С горки я  
 Называйте меня  
 Горькою

По камням, по песку  
 На море  
 Смою в море тоску  
 Мрамора

Капитель, капитель  
 Рушится  
 Багатель, багатель  
 Крошится  
 Ты куда, ты куда?  
 Бездна  
 «От себя, от суда  
 Тесно»

Fonál, fonál  
 Ragad,  
 Oszlopfő, oszlopfő  
 Gurul  
 Hová mégy, hová mégy  
 A közelből?  
 Semmiség, semmiség  
 Olvadás.

«Unom már az állást  
 Márványkodást  
 Az égi fogódzó  
 A tengeren túl van.



Megbillenek  
A lépcsőről  
Lecsúszom  
A hetyke hóhérhoz.  
Nem akarok felnőni  
Az egykorúakhoz  
Felhővé válni  
Az való nekem, az méltó hozzám,  
Alma

Ah, nem érzi gyümölcsét  
A testem  
Százpudos kő  
A sejtem  
De nem fogok itt állni  
Nagybetűként  
Nevezetek engem  
Szakadéknak  
Legurulok, legurulok  
A hegyről én  
Nevezetek engem  
Keserűnek

Köveken, homokon  
A tengerre  
Belemosom a tengerbe  
A márvány bánatát.

Oszlopfő, oszlopfő  
Pusztul  
Bagatell, bagatell  
Porlad  
Hová mégy, hová mégy?  
Mélység  
«Magamtól, az ítélettől  
Alig férek»

## 3.

Ты рождена из суеверий,  
Из расточительных побед,  
В тебя захлопывают двери:  
Ни выхода, ни входа нет.

Ни выхода, ни входа в память,  
Пожарище. Журчит вода  
Под обгоревшими годами,  
И не остудит никогда.

Их не остудит гололедица,  
Ни нарочитый термин-труп.  
Журчавшая встарь собеседница  
Кипит в горячем рабстве труб.

Вода проложена, закопана,  
Водоотвод. И не прорвать  
Железа. Недоступный опыт  
(Следы под стол да под кровать)

В наш век следы сжигать положено,  
Обременительный костёр.  
Вода моя, моя наложница,  
Тобой все горы я растёр.

Дыра. Основа двух миров.  
Горю, горишь, горит дыра.  
Наш климат издревле суров,  
Отныне плавится пора.

Горю, горишь. Горит дыра.  
В дым, в копоть выварился лёд.  
Одна душа твоя сыра,  
Так обезглавленный живёт.

Вода, водичка. В прорве труб,  
Водопровод? Не пить, не есть.  
За одного колодца сруб  
Какая вычурная месть!

Напиться. Или пригубить,  
Или глотнуть, черпнуть в ладонь:  
Одна струя слизнёт карбид,  
Геенны огненную вонь.

Слизнёт горючий перевал  
И растворит, в себя впустив,  
Я так однажды ночевал,  
В струе твоей. Прибой, разлив?

В тебе однажды так я жил,  
Пропава в молекулах твоих  
Из сланцев, из горючих жил  
Мистраль обугленный затих.

Я плыл, глотал не бытовой  
Струющийся, прозрачный гул.  
Захлёбывался. С головой  
Нырлял и радостно тонул.

Глотал ушами, носом, ртом,  
Глазами – рези никакой,  
И память булькала о том,  
Что ты и есть тот водопой.

Тот водопой на весь хребёт.  
Поток по выжженному лбу.  
Здесь провели водопровод.  
Всю воду втиснули в трубу.

В траншеях узких ты течёшь,  
В какой-то вытекаешь дом.  
В какой-то рай. И воду - клёш  
Разбрызгивает кран тайком.

В какой-то быт, в чужую клеть,  
Где умываются тобой,  
Где руки моют. Нынче тлеть  
И тлеть и жарить на убой.

Babonából születél,  
Tékozló győzelmekből,  
Becsapják a beléd vezető ajtókat:  
Sem kijárat, sem bejárat nincs.

Se kijárat, se bejárat nincs az emlékezetbe,  
 Felperzselt föld. Víz csobog  
 A megpörzsölődött évek alatt,  
 de le nem hűti őket sosem.

Nem hűti le őket a jég sem,  
 Sem a szándékoltan hullá-szakszó  
 A régtől csobogó társalkodónő  
 Csövek forró rabságában hevül.

Lefektetett, földbe ásott víz,  
 Vízelvezető. A vasat el nem törheted  
 Kipróbálhatatlan tapasztalat  
 (Nyomok az asztal, meg az ágy alatt)

Manapság a nyomokat el szokás égetni,  
 Terhes tűz ez.  
 Én vizem, én ágyasom,  
 Veled minden hegyet eltöröltem.

Lyuk. Két világ alapja.  
 Égek, égsz, ég a lyuk.  
 Éghajlatunk régtől zord,  
 Ideje már olvadnia.

Égek, égsz, ég a lyuk.  
 Füstté, korommá forrta ki magát a jég.  
 Egyedül a lelked nedves,  
 A lefejezett élhet így.

Víz, vizecske. A csövek torkában,  
 Vízelvezeték? Sem enni, sem inni nem lehet.  
 Egy kútkáváért  
 Mily agyafúrt bosszú!

Jót inni. Vagy csak megnyalni,  
 Kortyolni belőle vagy tenyérrel merni:  
 Egy vízszugár lenyalja a karbidot,  
 A gyehenna tüzes bűzét.

Lenyalja az égő hágót  
 És feloldja, magába fogadván,  
 Így éjszakáztam egyszer én,  
 A te sugaradban. Hullámverés, áradás?

Így éltem egyszer benned,  
Molekuláidban feloldódva  
A palákból és égő lelőhelyekből áradó  
Perzselő misztrál elcsendesült.

Úsztam, nyeltem a nem mindennapi  
Áradó, átlátszó morajt.  
Fuldokoltam. Fejjel  
Elmerültem, és boldogan süllyedtem.

Nyeltem füllel, orral, szájjal,  
Szemmel – semmi fájdalom,  
Az emlékezet azt bugyborékolta,  
Hogy te vagy az az itató.

Az egyetlen itató a hegygerincen.  
Patak a kiégetett homlokon.  
Itt vízvezetéket fektettek le.  
Csőbe terelték a vizet.

Szűk árkokban folyasz,  
És valami házba befolysz.  
Valami mennyországba. S a vizet - harangszoknyaként  
Titokban szétfröcsköli a csap.

Valami létbe, idegen sejtbe,  
Hol megmosakodnak veled,  
Hol kezet mosnak. Most izzani  
Izzani és sütni levágásra.

4

Ежедневный трафарет:  
На коленки!

Ежедневный трафарет:  
Нестираем  
Не живи себе во вред  
Перед раем

Не живи себе во вред  
Из протеста  
Не поместят в лазарет  
Мало места

Не поместят в лазарет  
 На подушку  
 Сердце медленное орёт  
 Сводит брюшко

Mindennapi sablon:  
 Térdre!

Mindennapi sablon:  
 Kitörölhetetlen  
 Ne árts magadnak  
 A mennyország előtt

Ne árts magadnak  
 Dacból  
 Nem fektetnek be a kórházba  
 Kevés a hely

Nem fektetnek be a kórházba  
 A párnára  
 A szív lassan üvölt  
 Görcsbe rándul a has

## 5

Сон-сон-полусон  
 Два-три сона-полусон  
 Для масон-молодожён  
 Молоком заморожён  
 Не кидайтесь на рожон  
 Он в рассказах отражён  
 Обморожен, обожжён  
 Не пускайте в дом южан  
 Горожанам ни гу-гу  
 На другом я берегу  
 Захочу загнусь в дугу  
 И в квадрат и в круг могу  
 В треугольник и в углу  
 В точку в дырку и в иглу

Сон-сон-малосон  
 Старый сношенный фасон  
 Начиная с похорон  
 С лодкой возится Харон  
 Человечеству урон  
 Опустел старинный трон  
 Ни тиары ни корон  
 Ни полезных новых стран

Из окрестных окарин  
 Вытекает сахарин  
 Вытекает сахарин  
 Для сироток балерин  
 Погоревший балерун  
 Превращается в таран  
 Сон-сон-малосон  
 Что приснится  
                                   на газон  
 Разложи расположи  
 В полосе овса и ржи  
 Жнут полозья и ножи  
 Стружки кожицы свежи

Сон-сон-полосон  
 Принимай высокий сан  
 Обнимай высокий стан  
 Из невыгоревших стран  
 Надрывается уран  
 Открывается стоп-кран  
 Чай-чай-молочай  
 Все что видишь  
                                   примечай  
 Апробируй невзначай  
 Абонируй для ночей

Сон-сон-малосон  
 Из моллюсков керосин  
 Для растленья парусин  
 Для сухих горячих зон  
 Голокожий апельсин  
 Сон-сон-голосон  
 Обнажаются ножи  
 Из-под нежной паранджи  
 Отражай и дорожи  
 Не сжимай чужих пружин

Не шокируй горожан  
 Джан-Джан-полуджан  
 Голоса сбежавших жён;  
 Не ходите на рожон  
 Не сопите в унисон  
 Сон-сон-малосон

Álom-álom-félálom  
 Két-három álom-félálom  
 A szabadkőműves ifjúházásoknak  
 Tejjel elvarázsolt álom  
 Ne menjetek fejvel a falnak  
 Mesékben tükröződő álom  
 Megfagyott, megégett  
 Ne engedjétek be a házba délről jött embereket  
 Városlakóknak egy szót sem  
 A másik parton vagyok,  
 Ha akarom, ívbe hajlok  
 Négyzetbe és körbe is tudok  
 Háromszögbe és a sarokban  
 Egy pontba és a tűben a lyukba

Álom-álom-kisálom  
 Régi elnyűtt fazon  
 A temetéstől fogva  
 A csónakkal vesződik Káron  
 Veszteség az emberiségnek  
 Kiürült a régi trón  
 Se tiara, se korona  
 Se hasznos új országok

A környező vidékeken  
 Szaharin fakad  
 Szaharin fakad  
 Az árva balerináknak  
 A leégett balett-táncos  
 Faltörő kossá változik  
 Álom-álom-kisálom  
 Amit álmodsz,  
                                   A pázsitra  
 Pakold ki, rendezd el  
 A zab és rozs sávbán  
 Szántalpak és kések aratnak  
 A bőrforgácsok frissek



Álom-álom-álomsáv  
 Fogadj magas uraságot  
 Ölelj magas termetet  
 A ki nem égett országokból  
 Meghasad az urán  
 Kinyílik a vészfék  
 Tej-tej-kutyatej  
 Mindent, amit látsz

Jegyezz meg

Próbáld ki, ha úgy adódik  
 Foglald le éjszakára

Álom-álom-kisálom  
 Puhatestűekből petróleum  
 Vitorlavásznak megrontásához  
 A száraz, forró zónákhoz  
 Meztelen bőrű narancs  
 Álom-álom-meztelenálom  
 Lemeztelenednek a kések  
 A gyengéd parandzsa alól  
 Tükrözd vissza és értékeld  
 Ne nyomd össze az idegen rugókat  
 Ne sokkold a városlakókat  
 Dzsán, Dzsán, félig dzsán  
 Az elmenekült feleségek hangja;  
 Ne menjetek fejfel a falnak  
 Ne szipogjatok unisono  
 Álom-álom-álomsáv

6.

Карусель  
 К маю  
 Карамель  
 Тает  
 На постель  
 Душку  
 Параллель  
 Морю  
 Говорок  
 В ушко  
 Что курок  
 В горе

Ты кого  
Любишь?  
Почему  
Эту?  
Есть ещё  
Люди  
По всему  
Свету  
Ты кого  
Ищешь  
Под щекой утром  
Не возись –  
Вещи  
Не бывать  
Пищей.

Откатись  
Мудрость  
Отступай  
Мера  
По всему  
Миру  
Семенит  
Вера  
Собирай  
Утром  
Собирай  
Ночью  
Семена  
Почки  
Прорастут  
Клочья  
Обрастут  
Комья  
Зарастут  
Срезы  
Не продрать  
Сразу  
Все глаза  
В трезвость  
Не изжить  
Ужас  
Что в каркас  
Вложен  
Но ещё

Хуже  
Что нутро  
То же  
Не стучат  
Зубы  
Не дрожат  
Ноги  
Для чего  
Злоба  
Если есть  
Боги?

Körhinta  
Májusra  
A karamell  
Elolvad  
Az ágyra  
A kedvest  
Párhuzamos  
A tengerrel  
Beszéd  
A fülbe  
Mint puskaravasz  
Bánatban  
Te kit  
Szeretsz?  
Miért  
Ezt?  
Vannak még  
Emberek  
A nagy  
Világon  
Te kit  
Keresel  
Arcod alatt reggel  
Ne vesződj –  
A dolog  
Nem válhat  
Étéllé.

Távozz  
Bölcsesség  
Félre  
Mérték

Az egész  
 Világon  
 Lépeget  
 A hit  
 Szedd össze  
 Reggel  
 Szedd össze  
 Éjjel  
 A magvak  
 A rügyek  
 Kicsíráznak  
 A csomók  
 Körbenőnek,  
 A rögök  
 A metszetek  
 Benőnek  
 Nem lehet felnyitni  
 Rögtön  
 Minden szemet  
 A józanságra  
 Nem lehet kiirtani  
 A rettegést  
 Ami a vázba  
 Beivódott  
 De még  
 Rosszabb  
 Hogy belül  
 Ugyanaz van  
 Nem vacognak  
 A fogak  
 Nem remegnek  
 A lábak  
 Mire való  
 A düh,  
 Ha vannak  
 Istenek?

7.

Чудеса, чудеса  
 Чудо скользкое  
 В небесах золотых  
 В подзолоченных  
 Разбрелись мои полчища

Войска  
 Чтоб настичь тебя в чужих  
 Дальних вотчинах

По пустыням, по морям  
 По субтропикам  
 По аулам, по высоким  
 Козьим тропам  
 Где орлята подставляют ветру лобики  
 Где джейраны расточают лёгкий топот  
 А в глазах у них

застыл дух олений

А в крови –

прыжки сбежавших поколений

А в рогах их

груз, и гордость, и богатство

И стремление удрать наверх и драться

Над расщелинами скал  
 Над стремнинами  
 Разбегаются под клювами орлиными  
 Их не трогают орлы  
 Только маленьких  
 Скалы голы и белы  
 В точку аленькую

Для орлят. Для орлят  
 Спят джейранчики  
 Вскрытым оком опалят  
 Дух обманчивый

Поджигаются орлы  
 Жарятся соколы,  
 Ох, джейраньи две скулы  
 Шрапнель уюкала

Csodák, csodák  
 Sikamlós csoda  
 Arany,  
 Aranyozott egekben  
 Szétszéledt  
 Seregeim tömege  
 Hogy utolérjen téged  
 Idegen távoli birtokokon

Sivatagokon, tengereken  
Szubtrópusokon  
Aulokon, magas  
Kecskeösvényeken  
Hol sasfiókák tartják szélnek homlokuk  
Hol hegyi zergék szaporázzák könnyed dobogásuk  
Szemükben  
Bennrekedt szarvaslélek  
Vérükben –  
Menekülő nemzedékek ugrásai  
Szarvukban  
teher, büszkeség és gazdagság  
Fel a magasba törekednek, verekedni.

A sziklaszurdokok,  
Meredek sziklajakadékok felett  
Sascsórok alatt szétszéledve  
Nem bántják őket a sasok  
Csak a kicsinyeket  
A sziklák csupaszok és fehérek  
Pontokban vörösek

A sasfiókáknak.  
A zergekölyök alszanak  
Nyitott szemmel megégetik  
A csalfa szellemet

Tűzbe jönnek a sasok  
Lázban égnek a sólymok,  
Óh a két zerge-pofacsontot  
A srapnel eltalálta.

8.

Хорошо или нет  
Ты не смела  
Столкновенье планет  
То ли дело!

Столковение звезд  
То ли утро!  
На востоке растёт  
Камасутра

Столкновенье пространств  
Звёздных ливней  
Золотой резонанс  
В круглой гривне

Столкновенье одно  
И другое  
Протаранено дно  
Не достроим

Столкновенье ядра  
С электроном  
Как прорезать, продрать  
Оборону?

Столкновение? Вздор!  
Расщепленье  
Полоумный отпор  
Поколениям

Столкновение тех  
Кто не верит  
Разрастается грех  
Суеверий

Суеверья не в такт  
И не к месту  
Не подписанный пакт  
- Прут невесту  
И уводят её  
И увозят  
И сырьё не моё  
В паровозе

То сырьё Сыр-Дарье  
На плотину  
В разорённой норе  
Карантин

В разорённом году  
В холодине  
Я тебя не найду  
На плотине

Я тебя не найду  
Не застаю  
Знай, пылай на ходу  
По корану

Я тебя не найду  
В столкновеньях  
Только позже, в аду  
Став мишенью

Столкновение в аду?  
Поздно будет  
Без заминки пройду  
Вдоль по людям

Столкновение одно  
В нашу эру  
А когда-то давно  
Знали меру

Знали меру вещам  
И отказам  
Грек-провидец вещал  
Гологлазый

Знали меру дарам  
И провидцам  
В скалах резали шрам  
Чтоб напиться

Столкновение одно  
Без другого  
Этот день выходной  
День готовый

Столкновение - маяк  
Луч бесплотный  
Птица, птичка моя  
Перелётная!

Столкновение насквозь  
Мимо  
Почему это врозь  
Спим мы?



Почему засыпать  
 - Мука?  
 А проснуться – ещё  
 Хуже

Столкновение. Нет  
 Звука  
 Прикоснуться: и в прах  
 Тут же

Столкновение. Слепца  
 Вето  
 Мы живем до конца  
 Света.

Jó vagy nem  
 Nem merted  
 Bolygók összeütközése  
 Ez aztán igen!

Csillagok összeütközése  
 Ez aztán a reggel!  
 Keleten növekszik  
 A Kámaszútra

Terek összeütközése  
 Csillagzárorké  
 Arany visszhang  
 Kerek érmében

Egyik összeütközés után  
 A másik  
 Átszakítva a fenék,  
 Fel nem építhetjük

Atommag összeütközése  
 Elektronnal  
 Hogy lehet átszakítani, áttörni  
 A védelmet?

Öszeütközés? Badarság!  
 Széthasadás  
 Örült visszavágás  
 A nemzedékeknek

A nem hívők  
Összeütközése  
Babonás  
Bűnné nő

A babonák rosszkor  
És rosszul működnek  
Nincs aláírva a paktum  
- Lopják a menyasszonyt

Elhajtják  
Elszállítják  
És nem én fűtöm  
Azt a mozdonyt.

A Szir-darja nyersanyaga  
A duzzasztógátra  
A tönkrement odúban  
Karantén

A tönkrement évben  
A hidegben  
Nem talállak téged  
A duzzasztógáton

Nem talállak meg téged  
Nem érlek el  
Te csak lobogj menet közben  
A Korán szerint

Nem talállak meg téged  
Az összeütközésekben  
Csak később, a pokolban  
Miután céltáblává váltam

Összeütközések a pokolban?  
Késő lesz  
Késlekedés nélkül elhaladok  
Az emberek közt

Korunkban  
Csupa összeütközés van  
Míg valamikor régen  
Mértékletesek voltak

Mértékkel kezelték a dolgokat  
És az elutasításokat  
A kopaszszemű  
Görög jós jövendölt

Mértékkel kezelték az adományozást  
És a jövendőmondókat  
A sziklákon sebet ejtettek,  
Hogy jót igyanak

Csupa összeütközés van,  
Minden más nélkül  
Ez a munkaszüneti nap  
Kész nap

Összeütközés - világítótorony  
Testetlen sugár  
Madaram, madárkám,  
Vándormadaram!

Összeütközés keresztülhatoló  
És célt tévesztő  
Miért alszunk mi  
Egymás nélkül?

Miért kín  
- elaludni?  
S felébredni  
még rosszabb

Összeütközés. Nincs  
Hang.  
Megérinteni: és porrá válni  
Nyomban.

Összeütközés. A vak  
Vétója  
A világ végéig  
Élünk.

## 9.

Пели, кланялись  
На восток,  
На Румелию  
Зол оброк,

Ох, Румелия  
Далека,  
Еле теплится  
В облаках.  
Смели зариться  
На восток  
До Румелии  
Сталь в висок.

Рукоделие,  
Что ж не спишь,  
Моё облачко,  
Мой гашиш?  
Моя куколка,  
Мой свинец,  
Что ж ни звука ты  
Не издашь?  
Или плакала,  
Или нет,  
Мне порукою  
Твоя блажь

Пели, кланялись  
На восток,  
Акваманиле,  
Польй стук,  
Капли, капельки,  
Все в песок,  
Из-под туфельки  
Алый сок.  
Не уложится  
В срок побед  
Кладь возможностей,  
Узок след.

Вещи хочется  
Быть в себе,  
Дни б и ночи мне

Быть с тобой,  
 Но не веришь ты  
 Ни судьбе,  
 Ни повериям,  
 Ни в разбой,  
 Ни в разгул-изгой,  
 Ни в покой,  
 Моя куколка,  
 Угол мой.

Моя куколка,  
 Вся под куполом,  
 Витым коконом  
 Слишком туго нам.  
 Если б около  
 Спозаранку,  
 Моё стёклышко,  
 Моя ранка,  
 Моё зелие,  
 Мой листок,  
 Спи, Румелия,  
 Спи, Восток.

Énekeltünk, meghajoltunk  
 Kelet felé,  
 Rumélia felé,  
 Gonosz az úrbér,  
 Óh, Rumélia  
 Messze van,  
 Alig pislákol  
 A felhők között.  
 Keletre  
 Mertünk sóvárogni  
 Rumélia  
 Pisztoly a halántékhoz.  
 Kézimunka,  
 Miért nem alszol,  
 Felhőcském,  
 Én hasisom?  
 Kedvesem,  
 Ólomgolyóm,  
 Miért nem adsz ki  
 Egy hangot sem?  
 Vagy sírtál,

Vagy nem,  
 Kezesség nekem  
 A te kívánságod

Énekeltünk, meghajoltunk  
 Kelet felé,  
 Akvamanile,  
 Kongó hang,  
 Cseppek, cseppecskék,  
 Mind a homokba folyik,  
 A cipőtalp alól  
 Piros lé.  
 Nem fér bele a  
 Győzelmek határidejébe  
 A lehetőségek poggyásza,  
 Szűk nyomot hagy.

A dolog magában való  
 Kíván lenni,  
 Nappalokat és éjszakákat  
 Töltenék veled,  
 De te nem hiszel  
 Sem a sorsnak,  
 Sem a babonáknak,  
 Sem a rablásban,  
 Sem az üzött tombolásban,  
 Sem a nyugalomban,  
 Bogaram,  
 Otthonom.

Bogaram,  
 Téged selyemgubóból szőtt  
 Búra borít,  
 Túl szűk a hely nekünk.  
 Ha a közelben  
 Kora hajnalban,  
 Én üvegem,  
 Én sebem,  
 Én bájitalom,  
 Én levelem,  
 Aludj, Rumélia,  
 Aludj, Kelet.

## Сказки одной ночи/ Egy éjszaka meséi

Красавица, красотка  
С востока  
С востока  
Попытка рассудка  
Избавиться током  
Избавиться  
Исправиться  
Истратиться  
Атака  
Чтоб выжить  
Чтоб выждать  
Судьбу свою  
На-ка  
Попробуй  
В нужде  
Жернова оживают  
И ножики  
Зубила тоскуют  
Итака,  
Истоки, начала  
Восток  
Обручали нас  
Не симметрично  
Только  
С одной стороны  
Только с этой  
И так  
Создаются стремленья  
Попутные ветры  
И брызги навстречу  
Но главное:  
Там  
В непотушенном воздухе  
Тишь  
Туша тишья  
Навстречу  
Не вытащить  
И не прощупать  
Не выждать мгновенья  
Попутного ветра

Не вы  
Не воротится

Вспомните проповедь  
Вспомните заповедь  
Вспомните точки  
В конце предложений  
И точкообразные  
Знаки вопросов  
Тире  
Вместо точек  
И точки в пространстве  
Но нет  
Но увы  
Нет нужды  
В восклицательных знаках  
Заклейте  
Пожалуйста  
Эту торчащую вверх  
Паранойю  
Эти шипы иступленно-  
Ненужных событий  
Не к стати  
Не там, не тогда  
Не туда  
И вообще не доступны  
Мутации  
Не объяснимы  
Тем самым  
Не видны  
Не надо тревожиться  
Жить не положено  
Так восклицательно  
Тише!  
Тем более  
Днём  
Извольте расстаться  
С затопленным воплем  
Оп-ля!  
Декорации  
Рухнули в озеро  
Остров уплыл  
И опасность течения  
Беспорна  
Тлетворные выходки



Выпустить в воздух  
Воздушная паника  
Ад уцелеет  
Всегда в стороне  
От событий  
Закутан землёй  
Вот убежище  
Видимо  
Огнеупорные стены  
Соблазны и своды  
Незыблемы  
Звук не дойдет  
Поднебесный  
Наземный сюда  
И не ёкнет убежище  
Пламя не вылижет  
Влага не выдолбит  
Время не выскребет  
Крепкое место  
И трудно найти его  
В ад  
Нет пути  
Только спутники  
С ними не взмыть  
Не пропасть в поднебесьи  
Не сгинуть в пространстве  
Безоблачном  
Только  
Заранее выбрать нельзя  
Никого.

Проходные реакции  
Правда  
Поштучно дают  
Но в порядке вещей  
И по случаю  
Дарят  
Какая душа,  
И коленки!  
Наскучила очередь  
Несколько раньше  
Наскучили голени  
Полно  
Валяться в ногах  
И в поленьях

Сжигаемы идолы  
Спички в кармане  
Но руки  
Руки пропали  
Исчезли, отнялись  
Отбились от рук  
Откололись  
Отмёрзли, закрылись  
Зажмурились  
Руки  
И умерли с голоду.

Надо сказать  
На востоке  
Затишье  
Приморские гавани  
Синей дремотой  
Расплющены  
Явь  
Еле теплится  
Тёплая галька  
Горячий песок  
И последний обрывок  
От облака  
Надо отметить ещё  
Города  
В этой местности  
Шумные  
Яркие рынки  
Базары  
Слепящие утварью  
Снедью заросшие  
Рыбой  
И рыжей хурмою  
Инжиром сиреневым  
Мёдом  
Пропитаны сласти  
Упругие  
Вязкие  
Пышные  
Тесто  
Глаза разбегаются  
Мясо и пряности  
Женщины  
В жёлтых монистах

И в чёрной чадре  
Гологлазые  
Карие реки  
Скользят  
И плывёшь  
В обе стороны  
Сразу  
Вазы серебряно-медные  
Груз  
Виноградные груди  
Градины  
Сока зелёного, синего  
Лопнуть грозящая  
Мякоть  
Если же  
Выйдешь из этой  
Галдящей  
Гудящей  
Горючей границы  
Сознания  
Нужд и стремлений  
Улочки вверх поползут  
Сквозь извилины  
Тёмных проулков  
И лестниц  
И стен бесконечных  
И лестниц  
Тёмных проулков  
Наверх  
Все наверх  
Тупики  
И сады  
За высокими белыми  
Стенами  
Спрятаны  
Там  
Целиком за стеной  
Вместе с тенью  
И запахом листьев  
Глянцевых темных  
Деревья живут  
За стеной цветники  
Из гвоздики турецкой  
Настурций и юкк  
На рассвете

И в сумерки  
Их орошают  
Усердно  
Хозяева местные  
Двери  
Из дома в тот сад  
И беседка  
Увиты турецкими розами  
Часты в богатых домах  
Водоёмы  
С фонтанами  
Девушки  
С чёрными косами  
С кожей  
Принцесс чужеземных  
Из стран неразысканных  
Спят  
В кисее и в шелках  
И в атласах узорчатых  
Зная не зная  
В тени  
В ожиданьи  
Ни слова ни вымолвив  
Только  
Журчанье воды  
Возвращающей  
Соли  
И силы земле  
И прозрачное бульканье

Вечером  
Синька течёт  
Вниз по стенкам  
И капает лужами  
С лестниц  
И в тёмных арыках  
Находит приют  
И в коричневых полосах  
За день нагретой воды  
Растворяются струйки  
Забвения  
Сизые струйки прохлады  
Вечернего ветра  
И неба лилового  
Низкого

В эти часы  
Оживают все звуки  
И запахи  
Днем за стеною  
В тени  
Заключенные  
Древние снадобья ночи  
Готовы пролиться  
На улицу  
Виснут сомнения  
С лестниц  
Покатятся  
Вздохи и выдохи  
Зовы  
Вдоль стен поползут  
В переулках запутанных  
Узких  
Застрянут часы  
Ни минутой единой не двигая  
Будут  
Бессонно стоять  
И стоять  
И дышать  
И не тратиться  
Город  
Под спущенным небом  
На крыши  
Созвездия капают  
Капля за каплей  
И брызги  
Лязги  
Ночные события  
Слёзы  
Глазам полны  
И не сохнут  
Рассвет приближается  
Завтра  
Наверное утро  
Синеет  
И где-то  
И снова  
Готовится день

Утро застало в саду  
Росой окатило  
Бессонницу  
Тут же  
Беседку обрызгало  
Бисером.  
Можно заснуть наконец  
Шесть часов  
И прохлада  
Ещё не исчерпана  
Вся до конца  
Щелки  
Щёлканье  
Свисты  
Шуршанье, шушуканье  
Влажными розами  
Шлёпнулся сад  
В забытьё  
С плеском бухнулся  
Всей своей зеленью  
В круглый фонтан  
Что на час  
Этот утренний  
Выключен  
Слишком уж много росы  
Накопилось  
Запутались волосы  
Несколько раньше  
Запутались выходы  
Облако рыб выплывает  
Из окон  
И звёзды морские  
Запутались в зелени  
В мокрых застряли кустах  
И отчаянно  
Дрыгают ножками  
В мелких пупырышках  
И в волосках  
Мимо рыба  
Плывёт и плывёт  
Расплывается сад  
Во все стороны  
Зыбью  
Подёрнут весь дом  
И колышется, клонится

Катится  
 Скользкий фасад  
 Вместе с лестницей  
 Пена  
 Морская во рту  
 И в руках  
 Этот остров  
 Тот самый  
 Зелёный  
 Не крашеный  
 Самый надёжный  
 Обещанный  
 Остров со дна  
 Из воды

Szépségem, gyönyörűm  
 Keletről  
 Keletről  
 A józan ész próbálkozása  
 Árammal megszabadulni  
 Megszabadulni  
 Megjavulni  
 Kimerülni  
 Támadás  
 Hogy túléljem  
 Hogy kivárjam  
 Sorsomat  
 Gyerünk,  
 Próbáld meg  
 A szükségben  
 A malomkövek életre kelnek  
 És a véső élei  
 Ithaka után vágyakoznak,  
 Kelet,  
 a kezdetek kezdete,  
 Jegyzett el minket  
 Nem szimmetrikusan  
 Csak egyik oldalról  
 Csak erről az oldalról  
 És így  
 Létrejönnek a törekvések  
 A szembefújó úti szelek  
 És permetek  
 De a legfőbb:

Ott  
Az eloltatlan levegőben  
Csend  
A csend testét  
Szemből  
Nem lehet kihúzni  
És nem lehet megtapogatni  
Nem lehet kivárni a  
Az úti szél pillanatait  
Nem Ön  
Nem tér vissza

Jusson eszébe a példabeszéd  
Jusson eszébe a parancsolat  
Jussanak eszébe a pontok  
A mondatok végén  
És a pontszerű  
Kérdőjelek  
A pontok helyére tett  
Gondolatjelek  
És a pontok a térben  
De nem  
De sajnós  
Nincs szükség  
felkiáltójelekre  
Ragasszák le  
Legyenek szívesek  
Ezt a felfelé meredező  
Paranoiát  
A teljesen felesleges események  
E tuskéit.  
Nem jókor,  
Nem ott, nem akkor  
Nem oda  
És egyáltalán nem elérhető  
A mutációk  
Megmagyarázhatatlanok  
És ezáltal  
Nem láthatók  
Nem kell izgulni  
Nem illik így élni  
Ilyen felkiáltó módban  
Csendesebben!  
Különösen  
Nappal



Legyen szíves lemondani az  
Elsüllyesztett üvöltésről  
Oplá!  
A dekorációk  
A tóba zuhantak  
A sziget elúszott  
És a sodrás veszélye  
Vitathatatlan  
A pusztító kirohanásokat  
Ki kell engedni a levegőbe  
Légi pánik  
A pokol épen marad  
Mindig távol  
Az eseményektől  
Földdel bebugyolálva  
E menedékhelynek  
Láthatóan  
Tűzálló falai vannak  
A csábítások és boltozatok  
Meginthatatlanok  
Égi  
És földi hang  
nem jut el ideig  
És meg se rezzen ez a menedékhely  
A láng ki nem nyalja  
Nedvesség ki nem vájja  
Az idő ki nem kaparja  
Kemény hely  
És nehéz megtalálni.  
A pokolba  
Nincs út  
Csak útitársak  
Velük nem emelkedhetsz fel  
Nem tűnhetsz el az égbe  
Nem léphetsz le a felhőtlen  
Térben  
Csak  
Előre nem lehet kiválasztani  
Senkit sem

Mellékes reakciót  
Az igaz,  
Darabonként adnak  
De a dolgok rendje szerint  
És alkalmanként

Ajándékoznak  
Micsoda lélek,  
És térdek!  
Meguntam a sorban állást  
Valamivel előbb  
Megunta a lábam  
Elég volt  
A könnyörgésből  
És a tűzifából  
Az elégetendő bálványok  
Gyufák a zsebben  
De a kéz,  
A kezek elvesztek  
Eltűntek, megbénultak  
Kicsúsztak a kezeink közül,  
Leszakadtak  
Lefagytak, becsukódtak  
Hunyorítottak  
A kezek  
És éhen haltak.

Meg kell mondani  
Keleten  
Szélcsend van  
A tengermelléki kikötőket  
Kék szendergés  
Lapítja össze  
A valóság  
Alig pislákol  
A meleg kavics  
A forró homok  
És a felhő  
Utolsó foszlánya  
Meg kell még jegyezni  
A városokat  
Az itteni  
Zajos  
Színes piacokat  
Bazárokat  
Az áruval vakítókat  
Élelemmel,  
Hallal  
És vörös kakiszilvával  
Lila datolyával  
Borítottakat

A mézzel átitatott  
Édességeket  
A rugalmas  
Nyúlós  
Foszlós  
Tésztát  
Az ember azt sem tudja, hová nézzen  
Hús és édességek  
Nők  
Sárga lázsiás nyakékben  
És fekete csadorban  
Meztelen szemű  
Barna folyók  
Siklanak  
És egyszerre  
Mindkét parton  
Úszol  
A réz-ezüst vázák  
Terhe  
Szőlőfürt mellek,  
Jégkockák,  
Melyek kifakadással  
Fenyegető húsából  
Zöld, kék lé folyik  
Ha kilépsz  
A szükségletek és törekvések  
Tudatának  
E zsibongó  
Morajló  
Égő határterületéről  
Az utcácskák felfelé kúsznak  
A sötét mellékutcák  
És lépcsők  
És végtelen falak,  
És sötét mellékutcák  
Lépcsők  
Kanyarulatain keresztül  
Felfelé  
Egyre csak fel  
Zsákutcák  
És kertek  
A magas fehér  
Falak mögött  
Rejtőznek  
Ott

Teljesen a fal mögött  
 Árnyékukkal  
 És a sötét, fényes levelek  
 Levelek illatával  
 Fák laknak  
 A fal mögött és virágágyak  
 Törökszegfűvel  
 Sarkantyúkával és jukkával  
 Hajnalban  
 És alkonyatkor  
 Buzgón  
 Megöntözik őket  
 A helyi gazdák  
 Ajtók vezetnek  
 A házból abba a kertbe  
 És kerti pavilon  
 Befuttatva török rózsával  
 Gyakoriak a gazdag házakban  
 A medencék  
 Szökőkutakkal  
 Fekete copfos  
 Lányok  
 Külországi,  
 felfedezetlen országokban élő  
 hercegnők  
 Bőrével  
 Alszanak  
 Organdi, selyem és  
 Mintás atlasz ruhákban,  
 A hőségtől nem zavarva  
 Árnyékban  
 Várakozva  
 Egy szót sem szólva  
 Csak  
 A víz csobogása hallik  
 Mely visszaadja  
 A föld erejét,  
 És sóit  
 És az áttetsző bugyborékolás

Este  
 Kékítő folyik  
 Le a falak mentén  
 És csöpög tócsákban  
 A lépcsőkről

S a sötét öntözőárkokban  
Menedéket talál  
És a napközben felmelegedett víz  
barna sávjaiban  
Feloldódnak a feledés  
vízsugaraival  
Az esti szél  
És az alacsony  
Lila égbolt  
Szürkés-kék hűvös sugaraival  
Ezekben az órákban  
Megélnék a hangok  
És illatok  
Nappal a fal mögött  
Az árnyék  
Foglyai  
Az éjszaka ősi orvosságai  
Készek kiáradni  
Az utcára  
A lépcsőkről  
Kétkedés csüng le  
Sóhajok, sóhajtások  
Gurulnak szét  
Hívószavak  
Kúsznak a falak mentén  
A kusza, szűk  
Mellékutcákban  
Megrekednek az órák  
Egyetlen perccel sem mozdulva tovább  
Álomtalanul  
Fognak ott állni  
És állni  
És lélegzeni  
És nem telni tovább  
A város  
A háztetőkre  
Égbolt alatt  
A csillagképek csöpögnek  
Egyik csepp a másik után  
S a fröccsenés  
Fogcsikorgatás  
Az éjszakai események  
Könnyekkel  
Teli a szem  
És nem szárad meg.

Közeleg a hajnal  
Holnap  
Biztosan reggel lesz  
Kékellik  
És valahol  
Újra  
Nappal készülődik

A reggel a kertben talált  
Harmat elmosta  
Az álmatlanságot  
Nyomban  
Gyönggyel  
Szórta be a pavilont  
Végre el lehet aludni  
Hat óra  
A hűvösség  
Még nem múlt el  
Teljesen  
Selymek  
Csapkodása  
Fütyök  
Suhogás, sugdolózás  
Nedves rózsák  
Csapódnak hozzám a kertben  
Feledésbe  
Vetette magát csobbanással  
Minden zöldjével  
A kerek szökőkútba  
Amit e reggeli órában  
Kikapcsoltak  
Mert túl sok harmat  
Gyűlt össze  
Összegubancolódtott a haj  
Kissé előbb  
Összekeveredtek a kijáratok  
Halraj úszik ki  
Az ablakokon  
S tengeri csillagok  
Gabalyodtak a zöldbe  
Fennakadtak a vizes bokrokon  
És elkeseredetten  
Kapálóznak lábacskaikkal  
Apró bibircsókos  
És szőrös

Hal úszik el  
 Mellettem  
 Szétfolyik a kert  
 Minden irányban  
 Fodrozódva  
 Magával rántva a házat  
 És ring, hajladozik  
 Elgurul  
 A csúszós homlokzat  
 A lépcsővel együtt  
 Tengeri  
 Hab van a számban  
 És a kezemben  
 Ez a sziget  
 Az a bizonyos  
 Zöld  
 Nem színezett  
 Legmegbízhatóbb  
 Megígért  
 Sziget a víz  
 Fenekéről.

Островная песенка/ Szigeti dal

Там на острове  
 Кости острые  
 В травке щипаной  
 Жили монструмы  
 Плотядные  
 Полосатые  
 Быль досадная  
 Кроме зелени  
 Кроме постного  
 Нет еды другой  
 Здесь на острове  
 Так и маялись  
 Так охотились  
 Всё по травушке  
 По муравушке  
 Всё без повода  
 Для экзотики  
 Не насытившись  
 Не нанюхавшись

На наркотики  
Не позарившись  
Так и вымерли  
За затеями  
Саблезубые  
Длинномордые  
А под трупами  
Рощи с тропами  
Если б с крыльями  
Улетели бы  
Но не ящеры  
Голотелые  
Не холодные  
Синекровые  
Пленкокрылые  
Пролетавшие  
Над триасами  
Светло-серыми  
Злыми массаами  
Проходившие  
Шею выставив  
По морям Юры  
Серебристыми  
Звери ж здешние  
Теплокровные  
С шерстью ровною  
С мозгом вычурным  
Витьеватые  
Полушария  
При аварии  
Разможжаются  
Мякоть плотная  
Розоватая  
В загогулинах  
Затонули в нас  
Сны звериные  
Обманули нас  
Мы охотились  
Ночью бурою  
Утром розовым  
Днём лазоревым  
Только вечером  
Чьи-то длинные  
Тени бегали  
Изувеченно



Только в сумерках  
В синь дремучую  
Чьи-то шумы вдруг  
Уши мучали  
Но такая уж  
Участь зверская  
На закате мы  
Не охотились  
До охоты ли  
До походов ли  
Если страх грызёт  
Над пустотами?  
Лишь бы спрятаться  
Лечь калачиком  
В тёплой кожице  
Спрятать голову  
Небо оловом  
Разливается  
В длинных пролежнях  
Души голые  
Души полые  
Гнулись дугами  
Чем испуганы?  
Нечем право же  
Никаких врагов  
Тут нам не было  
Только этот час  
Крови требовал  
Только в этот час  
В час бессилия  
Чьи-то шорохи  
Проносились в нас  
Но калачиком  
Сжавшись съёжившись  
До разгадки-то  
Мы не дожили  
Даже монстры ведь  
Нынче смертные  
Кости острые  
Здесь на острове

Десять часов утра  
Из окон  
Сырой и прохладный  
Воздух

И шум  
Прободного прямого дождя  
И умеренный свет  
Разряжённый пустой  
И опять  
Воздух  
Сырой и прозрачный  
И свежий  
По утренним правилам  
Только бесплотней ещё  
И бесшумней обычного  
Воздух и свет  
День последний  
И шум проливной  
Бродит волнами  
Где-то внизу  
И привычно  
Хрюкают лужи  
И булькают  
Хлюпко урчат  
Под прохожими  
Зонтики  
Гулко стучат  
Под ударами капель  
И лень  
Шевельнуться  
И двинуть рукой под подушкой  
Гораздо сложнее чем вымыслом  
Вот  
В одеяле живём  
Намечаются сдвиги  
И слития.

Нынче живём на едва различимых  
Началах  
Сегодня  
И завтра  
И впредь ничего  
И не будет опять  
Ни звонка  
Ни сучка, ни задоринки  
Здесь  
Ни случайных событий  
Ни фокусов  
Факт

Никаких представлений  
Не вздуть цирковых куполов  
В широко разветвлённых  
Трапециях  
Только  
Единственный дождь  
Показными занавесами сверху  
Сверху вдоль нас  
В опустевшем  
Распущенном воздухе  
Струями  
Струйками капли  
Капля за каплей за капль  
Где-то там  
В разорившемся воздухе  
Где-то возможно живёшь  
Почему-то  
Совсем не на месте  
Не там  
Где нужда  
И где жизненно необходимо  
Не здесь  
Фотографии  
Плоско растут на столе  
Низко стелятся  
Впрочем  
Давно  
Ещё раньше  
Наверное  
Это лицо надоело мне  
Вот уже несколько месяцев  
Прежде ещё двадцать лет  
Эти пачки  
Преданий печатанных  
За нос уводят глаза  
Заказные коллизии  
На дом  
Не трогать не брать  
Не ходить по газонам  
По зелени  
Только настольные игры  
Предвзятые правила  
В двух измерениях то  
Что по сути  
По роли своей

По корням  
В измерении третьем  
Объёмном  
Плоть  
И так  
Продолжаются поиски  
Третьего  
Главного  
Выпуклого  
Измерения  
Вещь из себя  
Поиски выступов  
Поиски выемок  
Впадин и сдвигов  
И осыпей  
Для осязанья  
Типичного признака  
Поиски вплоть до того

Ott a szigeten  
Szúrósak a csontok  
A lecsipkedett fűben  
Monstrumok éltek  
Húsevők  
Csíkosak  
A valóság bosszantó.  
Zöldségen,  
Böjtös ételen kívül  
Nem volt más étel  
A szigeten  
Így kínlódtak  
Így vadásztak  
Zöld erdőben  
Zöld mezőben  
Hiába  
Az egzotikumra  
Nem tudva jóllakni  
Nem tudva betelni az illattal  
Nem vetve szemet  
A narkotikumokra  
Így aztán kihaltak  
Szórakozás közben  
A kardfogúak  
Hosszúpofájúak

A hullák alatt  
Ligetek ösvényekkel.  
Ha lett volna szárnyuk,  
Elrepültek volna  
De nem hullók,  
Csupasztestűek  
Nem hideg  
Kékvérűek  
Hártyásszárnyúak  
Akik elrepültek  
A triászok felett  
Világos szürke  
Gonosz tömegekként  
Átvonulva  
Nyakuk kinyújtva  
A Jura-kori  
Ezüstös tengereket  
Az itteni vadak  
Melegvérűek  
Egyenletes szőr fedi testük  
Agyuk tekervényes  
Cikornyás  
Féltekéik  
Katasztrófa esetén  
Összeroncsolódnak  
A rózsaszín  
Puha test  
Kacskaringói  
Elmerültek bennünk  
Az állatálmok  
Becsaptak minket  
Mi vadásztunk  
Barna éjjel  
Rózsaszín reggel  
Azúr nappal  
Csak este  
Futkostak  
Valaki hosszú árnyai  
Megcsonkítottan  
Csak alkonyatkor  
A szendergő kékségben  
Valaki zajai hirtelen  
Fülünket kínozták  
De ilyen  
az állat osztályrésze

Alkonyatkor mi  
Nem vadásztunk  
Van-e vadászhatnékunk  
Túrászhatnékunk  
Ha a pusztaság felett  
félelem marcangol  
Elbújni lenne jó,  
Összegömbölyödni  
S meleg bőrbe  
Dugni fejünk  
Az ónszínű égbolt  
Hosszú felfekvésekben  
Szétárad  
Csupaszok a lelkek  
Üresek a lelkek  
Ívbe feszültek  
Mitől ijedtek meg?  
Nincs mitől  
Hisz itt semmiféle  
Ellenségünk nem volt  
Csak ez az óra  
Vért követelt  
Csak ebben az órában  
Az erőtlenség órájában  
Valaki sóhajai  
Átsuhantak bennünk,  
De összegömbölyödve  
Összehúzódva  
A megfejtésig  
nem jutottunk el  
Hisz most még  
A szörnyek is halandók  
A csontok élesek  
Itt a szigeten.

Délelőtt tíz óra  
Az ablakból  
A perforáló egyenes eső  
Nedves és hűvös  
Levegője  
És zaja árad be  
És mérsékelt fény  
A megenyhült, üres  
És ismét  
Nedves, áttetsző

És friss  
Levegő  
A reggeli szabályok szerint  
Csak még testetlen  
És a szokásosnál hangtalanabb  
Levegő és fény  
Utolsó nap  
És a zuhogó zaj  
Hullámokban bolyong  
Valahol lent  
És megszokottan  
Röfögnek a tócsák  
És bugyognak  
Cuppogva csobognak  
A járókelők alatt  
Az esernyők  
Visszhangozva kopognak  
A rájuk verődő cseppektől  
És lusta az ember  
Megmozdulni  
És megmozdítani a kezét a párna alatt  
Sokkal nehezebb, mint képzeletben  
Íme  
Takaróban élünk  
Várhatóak elmozdulások  
És egyesülések.

Most alig megkülönböztethető  
Alapokon élünk  
Ma  
És holnap  
És aztán semmi  
És ismét nem lesz  
Sem hívás  
Se akadály, sem fennakadás  
Itt  
Nem véletlen esemény,  
Nem varázslat,  
Tény  
Semmi műsor  
Nem kell cirkuszi sátrat emelni  
A szélesen kifeszített  
Trapéz fölé  
Egyedül  
Csak az eső

Látszatfüggönyként fentről  
Fentről mellettünk  
A kiürült  
Fesztelen levegőben  
Sugarakban  
Cseppsugárban  
Egyik csepp a másik után  
Valahol ott  
A szétrombolt levegőben  
Valahol, talán élsz  
Valamiért  
Egyáltalán nem azon a helyen  
Nem ott,  
Ahol kellesz  
És ahol életbevágóan szükséges vagy  
Nem itt.  
A fényképek  
Laposan nőnek az asztalon  
Alacsonyan elterülve  
Egyébként  
Régen  
Még régebben  
Biztosan  
Elegem lett ebből az arcból  
Van már néhány hónapja  
Sőt már húsz évvel ezelőtt is  
Ez a csomó  
Kinyomtatott legenda  
Orránál fogva vezeti a szemet  
Házhoz rendelt  
Kollízió  
Ne nyúlj hozzá, ne vedd kézbe  
Füire lépni  
Növényt letépni tilos  
Csak asztali társasjátékok  
Előítéletes szabályok  
Két dimenzióban  
Az, mi lényegénél,  
Szerepénél fogva  
Gyökerénél fogva  
Harmadik,  
Térbeli kiterjedésű  
Test.  
Úgyhogy  
Folytatódik a



Harmadik  
 Legfőbb  
 Kidomborodó  
 Dimenzió keresése  
 A magából valóé  
 A kiszögellések keresése  
 A beszögellések keresése  
 A bemélyedések és elmozdulások  
 Málladékok keresése  
 A tipikus ismertetőjegy  
 Érzékeléséért  
 Keresés egészen addig, míg

Июль 1975 г.  
 1975. július

### История «Джан»/ «Dzsán» történet

Я такую люблю,  
   такую,  
 Что одним мановением ока  
 Проломила, не атакуя,  
 Череп зревший с упорной морокой.

Но до этого знаю, мешкала,  
 Растерялась, оторопела.  
 Испугалась. «Остаться пешкою»  
 Лучше вырвать с корнями тело.

Лучше вырву себя, с корнем выдеру  
 Лучше вытравилюсь кислотой,  
 Лучше выветрюсь, вывьюсь выстрелом,  
 Улетучусь на день шестой».

(Рыбка моя, перелётная)

Но до этого, помню: плакала  
 В обалделом желании сдатьсья  
 Испугалась: «Пойти в оракулы  
 К этой дальней, невыгодной нации?»

Изумилась, оторопела,  
И попятилась из-под роли.  
Обрастает движением тело,  
Ускоренье. У скорости ролики.

Кувырком, кубарем,  
Кувырком.  
На потом, судари.  
За бортом.

«Не дави заживо,  
Не губи,  
Не хочу прохаживаться  
Вся в крови,  
Вся в крови по уши,  
В твоей и своей.  
Этот миг – стоящий,  
Но не смею».

(О чём я жил?  
Чего желал?  
Ответов жил  
Живёт кинжал).

«Я, поверь,  
может быть,  
Тебя и ждала,  
Но теперь  
Сложно мне  
Без всего:  
Без ума, без кожи,  
И без крыла.  
Этот дар  
Слишком уж  
Дорогой.

Не смогу выстоять,  
Пронести.  
Это ты – выстрел,  
А я мишень.  
Я стремлюсь издавна  
В такие тиски,  
Но не в столь быстрое  
Уничтожение».

(Даровая пиала,  
 Ночка каряя,  
 Пригубилась, отпилась  
 Нынче – в парии).

«Я б сочла давеча  
 Такого нет –  
 Этого в жизни  
 Не пережить.  
 Ты меня в праве  
 Скрутить в ответ,  
 Только не в ризницу,  
 Не в небожителей.  
 (Noli me tangere)  
 Я бы всегда  
 Оставалась с тобой,

Будь чуть слабее  
 Твоя любовь,  
 Если б не дикий  
 Набег – разбой,  
 Если б не бочки  
 Бензина в кровь»,

(Любовь моя дикая  
 Одичавшая.  
 Чересчур с уликою  
 Чтоб быть частной.  
 Гуси, гуси!

- Га-га-га

Есть хотите?

- Да, да, да.

Ну, летите!

- А куда?

«Я бы с лица, с ненавистного зеркала,  
 В доску просмотренного тобой,  
 Узкой полоской кожу сковеркала,  
 Только б с дарёной порвать судьбой.

Только ступать бы ногами по улице,  
 Только б забыть о себе, об отличиях.  
 Люди совсем незаметно целуются.  
 Брось. Я простая и смертная личность  
 (Noli me tangere)

Я убегу от вулканов, от лавы,  
 С глыбами горными не было сладу.  
 Скоро рассвет. Но спится в облаву  
 Даже зимой. А мне выспаться надо».

Én olyat szeretek,  
   olyat,  
 Ki egy szempillantással  
 Roham nélkül betörte,  
 E makacs vesződéssel beérlelt koponyát.

De tudom, hogy előbb halogatta,  
 Zavarba jött, meghökkent.  
 Megijedt. «Gyalognak maradni»  
 Inkább tövestől kiszakítani a testet.

Inkább kitépem magam, gyökerestől kitépem  
 Inkább elpusztítom magam sósavval,  
 Inkább kitörlődök, kiütöm magam egy lövéssel,  
 Elpárologok a hatodik napra».

(Én vándor halacskám)

De addig, emlékszem: sírt  
 Órült vágyában, hogy megadja magát  
 Megijedt: «Orákulumává váljon  
 Ennek a távoli előnytelen nemzetnek?

Elképedt, meghökkent,  
 És próbált kibújni a szerepből.  
 Mozdulat rakodik a testre,  
 Gyorsulás. A sebesség görkorcsolyával jár.

Bukfencezve, hemperegve,  
 Bukfencezve.  
 Hagyjuk későbbre, uraim.  
 Már a vízben van.

«Ne fojts meg élve,  
 Ne tegyél tönkre,  
 Nem akarok  
 Vérben járni  
 Nyakig vérben járni,

A te véredben és az enyémben.  
Ez a pillanat – sokat ér,  
De nem merem».

(Óh, hogyan éltem eddig?  
Mire vágytam?  
Válaszokra vártam  
Él a tőr).

«Én meg, hidd el,  
Talán,  
Téged vártalak,  
De most  
Nehéz nekem  
Minden nélkül:  
Ész nélkül, bőr nélkül,  
És szárny nélkül.  
Ez az ajándék  
Túlságosan  
Drága.

Nem bírom el,  
Nem bírom elviselni.  
Te vagy a lövés,  
Én a céltábla.  
Régóta vágyom  
Ilyen satuba,  
De nem ilyen gyors  
Megsemmisülésre.».

(Ajándékba kapott ivócsésze,  
Sötét éjszaka,  
Megízlelted, szomjad csillapítottad  
Most pária lettél).

«Nem rég még úgy gondoltam  
Ilyen nincs –  
Ezt nem lehet az életben  
Túlélni.  
Jogod van érte  
Megkötözni,  
Csak ne a sekrestyébe,  
Ne az ég lakói közé.  
(Noli me tangere)  
Én mindig veled maradnék

Ha egy kicsit gyengébb lenne  
 A te szerelmed,  
 Ha nem lenne-e vad  
 Lerohanás– kifosztás,  
 Ha nem lennének  
 Benzines hordók vérbe»,

(Szerelmem vad  
 Elvadult.  
 Túlságosan sok a bűnjel,  
 Hogy magánügy legyen.  
 Libák, libák!

- Gá-gá-gá

Enni kértek?

- Igen-igen-igen.

Repüljetez hát!

- De hová?

«Arcomról, a gyűlölt tükörről,  
 Melyen áthatolt tekinteted  
 Vékony csíkokban a bőrt lekapartam,  
 Csak hogy szakítsak az ajándékba kapott sorssal.

Csak lépdelnék az utcán,  
 Feledve magamat, a különbségeket.  
 Az emberek alig észrevehetően csókolóznak.  
 Hagyd. Én egyszerű, halandó személyiség vagyok  
 (Noli me tangere).

Elfutok a vulkánoktól, a lávától,  
 A hegyi tömbökkel nem tudtam megbirkózni.  
 Hamarosan hajnalodik. De elkerül az álom razzia idején  
 Még télen is. Pedig ki kell aludnom magamat».

### Зимняя песенка/ Téli dalocska

Гололедица,  
 Леденец,  
 Спит медведица,  
 Спит телец,  
 И котёнок спит  
 - Молодец!  
 Не ходи в наш скит,  
 В холодец.

Гололедица,  
Голотракты,  
Кто здесь селится,  
Рвёт контакты  
Кто осмелится  
Здесь остаться,  
Будет в девицах  
Высыпаться.

Спит пленница  
Наконец,  
Солнце ленится  
Под горой  
В жёны пленницу  
- И конец.  
И в гостиницу  
Домострой.

Гололедица,  
Леденец,  
Спит медведица,  
Спит телец.  
«Летом проснусь под высокой горою,  
В теплые страны, в простые занятия  
Переселюсь. И всё начисто скрою,  
Память зарюю в апатии.

Прежде всего замурую, несмерив  
Свитков о том, что мечтою вещественной  
Где-то была я, кому-то поверием,  
Чьей-то отчизной,  
Все трупы нашествия.

(Я б тебя любил,  
Ты б – меня.  
Только не насилуй.  
Не плошмя)».

- Моя милая,  
Моя краля,  
Не насиловал бы,  
Обокрали

«Знаю, что лет через десять с чем-то  
Всю меня выдолбит дерзость эта,  
Как отказаться от эксперимента?  
Как опровергла свои приметы?

(Мой минеральный водопой  
По всем приметам,  
Ты отказалась быть собой  
И знала это).

Да, я такую люблю, такую.  
Голод в сердцах,  
На престолах и в силах.  
Этой любовью непоправимой  
Все мои догмы перекосило

Но ты не узнаешь о перемене  
Идолом встала в словах – постулатах,  
Узница роли:  
на пол, на колени,  
Или над трупами трубы и латы.

(Где ты, моя горница?  
На ветру наскучило мне.  
Где ты, моё пугало,  
Вспоротое чучело?)

Ты не поймёшь, что любовь, как ни дика,  
Всё же любовь.  
Потому превращается  
Из эталонов, из травли и тика  
В утро и в полдень, и в вечер с чаем.

(Дорогая моя картинка,  
Я люблю тебя даже так  
В джинсах, в куртке, в очках в ботинках,  
Обалдевший от долгих атак).

Ночью и днем в лицевую бьюсь стенку,  
В броню твою. Ну, а что за пределами,  
За пьедесталами и за коленками?  
Первый раз важно мне,  
Что ты тут делаешь?



Важно, какие обычаи носишь,  
 Шутишь, болтаешь и хвастаешь – важно.  
 Важно, какие встречаются особи  
 В южных краях твоих, в области каждой.

(Я люблю тебя, красотка  
 Азиатская!  
 Непорочная находка,  
 Мука адская).

Если тот полог волос каштановых,  
 Коим мечтал укрываться ночью,  
 Срежешь, мне все равно.  
 Не перестану.  
 Ты – целиком моя притча и почва.

И это не я. И, поверь невозможно  
 Чаще любить тебя против всех своих спросов:  
 К полночи спутаю, что мне дороже,  
 Рот твой, анфас или мозга торосы.

Да, я такую люблю, такую,  
 Что не хватило охот ошалелых,  
 Что покалечил по вещи тоску я,  
 Что только сила тоски уцелела,

Только нужда уцелела косая  
 Рядом с воронкой от дамб и устоев.  
 Вещь в тебе, место искал я, спасаясь.  
 Только не вещи так дорого стоят.  
 (“Apage”)

Jégkéreg,  
 Mentolos cukorka,  
 Alszik a medve,  
 Alszik a bika,  
 A kiscica is alszik  
 - Remek!  
 Ne gyere a mi remetelakunkba,  
 A kocsonyába.

Jeges út,  
 Meztelen út  
 Aki ide költözik,  
 Megszakítja a kapcsolatokat

Aki arra vetemedik,  
 Hogy itt maradjon,  
 Pártában  
 Alussza ki magát.

Alszik a farakás  
 Végre,  
 A nap lustálkodik  
 A hegy alatt  
 Feleségül adni a fogolynót  
 - És kész.  
 S a szállodába  
 Házirendet.

Jégkéreg,  
 Mentolos cukorka,  
 Alszik a medve,  
 Alszik a bika  
 «Nyáron felébredek a magas hegy lábánál,  
 Meleg országokba, egyszerű foglalatosságokba  
 Költözöm. És mindent teljesen elrejték,  
 Az emlékezetet apátiába temetem.

Mindenekelőtt befalazom, nem mérlegelve  
 A tekerceket arról, hogy materiális álomként  
 Valahol, valaki számára legenda voltam én,  
 Valaki hazája voltam,  
 Az invázió összes hulláját.

(Én téged szeretnélek,  
 Te meg engem.  
 Csak ne erőszakolj meg.  
 Ne laposan)».

- Én kedvesem,  
 Én királynőm,  
 Ha nem erőszakoltalak volna meg,  
 Kifosztottak volna

«Tudom, hogy úgy tíz év múlva  
 Kiváj engem ez a merészség,  
 Hogyan lehet visszautasítani a kísérletet?  
 Hogyan cáfoltad ismertetőjeleidet?

(Én ásványi itatóm  
Minden jel szerint,  
Megtagadtad önmagad  
És tudtad ezt).

De hisz én ilyennek szeretlek, ilyennek.  
Éhség a szívekben,  
A trónokon és az erőkben.  
Ezzel a gyógyíthatatlan szerelemmel  
Minden dogmám megdőlt

De te nem tudsz a változásról  
Szavakba, posztulátumokba öntött bálványként állsz,  
A szerep rabja vagy:  
Földre, térdre,  
Vagy a hullák fölött kürtök és páncélok.

(Hol vagy, én tiszta szobám?  
A szélben eluntam magam.  
Hol vagy én madárijesztőm,  
Felhasított szalmabábom?)

Nem érted meg, hogy a szerelem, bármilyen vad legyen is,  
Mégiscsak szerelem.  
Ezért válik  
Etalonból, üldözésből, tic-ből  
Reggellé, nappallá, és tea mellett töltött estté.

(Én drága képecském,  
Még így is szeretlek téged  
Farmerben, dzsekiben, szemüvegben, cipőben,  
Elámulva a hosszú ostromtól).

Éjjel, nappal külső faladat ostromlom,  
Páncélotat. De mi van azon túl,  
A pedesztálokon és térdecskéiden túl?  
Először vált fontossá számomra,  
Hogy mit csinálsz te itt?

Fontos, hogy milyen szokásokat hordozol,  
Fontos, hogyan viccelsz, fecsegsz, dicsekszel.  
Fontos, hogy milyen egyedek fordulnak elő  
A te déli vidékeiden, azok tájain.

(Szeretlek téged, ázsiai szépség!  
Makulátlan kincs,  
Pokoli kín).

Nekem az is mindegy,  
Ha levágod gesztenyeszín hajad függönyét,  
Mellyel éjszaka takarózni álmodoztam,  
Nem szeretek ki belőled.  
Te – egészében az én példabeszédem és talajom vagy.

És ez nem én vagyok. És hidd el, lehetetlen  
Gyakrabban szeretni téged minden számonkérésed ellenére:  
Éjfélre már keverem, hogy mi drágább számomra benned,  
A szád, szemből az arcod vagy agyad jégtorlaszai.

Igen, ilyenek szeretlek, ilyenek,  
Hogy nem volt elég az örült vágyakból,  
Hogy megnyomorítottam a tárgy utáni bánkódásomat,  
Hogy csak a vágy ereje maradt meg,

Csak a ferde szükség maradt meg  
A gátak és elvek ütötte tölcseren kívül.  
Tárgy, benned kerestem helyet, menekülve.  
Csak a nem tárgyak érnek ily sokat.  
("Apage")

#### Сказка о золотом тельце/ Mese az aranyborjúról

Эх, бедняга, телец золотой,  
Заклинаньями тебе не ожить.  
Со ступенек спустись. На постой,  
Изумлением людским дорожи.

Оживёшь,  
Может быть.  
Оживят,  
Может быть.

Это – дрожь,  
риск и стыд,  
Это – яд,  
может быть.  
Может быть,  
Люди мстят,

Снов экстрактам?  
Если хочешь ожить,  
Не возврата.

Не прощают руно  
Золотое.  
Наши плахи, помосты  
Дощаты.  
И занозы на этих устоях.  
Натошак-то  
(Mea culpa)

Если больно,  
И если боишься,  
Не кляни ты свою красоту,  
Не завидуй нам смертным,  
куколка.  
Коли так ужаснулась стать пищей,  
Образок твой поставим в угол.  
(Аллилуя, аллилуя, аллилуя.  
Аминь).

Ты теперь станешь строгим обрядом  
На сегодня, на завтра, на эру.  
Но попробуй. Рискни быть рядом,  
И тогда перестанешь быть верой.

Вера, надежда, любовь,  
Только не в бровь, а в глаз.  
Слишком солёна кровь,  
Чтобы напиться в раз.

Вера, надежда, любовь,  
В грубом капкане предков.  
Вгрызся в решётку вновь,  
Воля, зелёная ветка,  
(Vox humana...)

Вера, надежда, любовь,  
Не с кем гулять по свету.  
Грешников к пеклу готовь.  
Эту люблю я, эту.

Эту люблю, такую,  
 В пытке застрявшую зорьку.  
 Снова в своём соку.  
 Солоно, солоно, горько.

(Я люблю тебя  
   тварь двуликая,  
 Страшный суд нам трубящая Никэ  
 Osanna)

Ничего другого не осталось,  
 Только дальше любовь листать.  
 От озёр Карельских до Урала  
 Супостать.

- «Пойми, я бранный человек!»  
 - Ну и что?  
 (Я тоже).

Даровая пиала,  
 Ночка каряя,  
 Пригубилась, отпилась.  
 Нынче в гари вся.  
 Sanguinem et corporem Domine.

Раз, два, три, четыре,  
 Разевайте рот пошире!  
 Кто не к делу рот раскрое,  
 Век потом пустует.  
 Есть такие мифострой –  
 Любят вхолостую.

- А у нас  
 Все на глаз,  
 Выдаем по маленькой.  
 Для чего стальной каркас  
 Южной спальни?  
 (Carpe diem)

Можно и в беседке –  
 У нас тепло.  
 Глазомер меткий  
 Под стеклом.  
 (Modus vivendi)

А восток  
На шесток,  
Да на небо.  
Снова, знай себе, молись  
Борису и Глебу.  
(Аминь)

Ты куда?  
Куда же ты?  
Божество чужое?  
Всё отдам, что нажито,  
Всё, что за душою.  
(Quo fluis?)

Что берёг, все брошу  
К ступням нездешним,  
Всё равно мне ношу  
Не снести пешему.  
Всё равно всё высыпал,  
Заглядевшись  
На твои, на крылышки  
Наболевшие.

Приземлись, чудовище  
Дорогое!  
Материк наш стоящий  
Под ногою  
(Rara avis)

Превратишься в девицу  
Спросишь: Где я?  
А кому не верится,  
Обалдеет.  
(Mirabile visu)

Но к полудню, веришь ли,  
Выспавшись, встаю:  
Ты теперь на Севере,  
А я – в раю.  
(Gloria Dei)

Моя награда.  
Моя повинность.  
Твои караты –  
Костёр в гостинной.

Весь вселенский голод  
 Утолён. Знахарка?  
 Не гнушайся, золотце,  
 Быть подарком.  
 (Agnus Dei)

А не то поставим тебя свечкой,  
 Догоришь оплывшим огарком.  
 Нестерпимо жгла человечков,  
 Нестерпимо будет тебе жарко.  
 (Lux aeterna)

Я такую люблю, такую,  
 Бросит улицу в жар зимой:  
 На углу я её целую  
 И потом отвожу домой.

(Страна моя – громадина.  
 Ты там поймёшь мой склад:  
 Откуда столько за день  
 Выбрасываю ватт)

Ведь сама же дивилась:  
 «Нация  
 Эта северная предо мной?  
 (Нынче оттепель. Но может статья  
 Околею к ночи второй?)»  
 (Dulce et decorum est...)

А потом мы поедem в Турцию,  
 С языком из припевов и присказок,  
 Как твой голос, как стебель настурции,  
 Весь в извилинках, в тамарисках.

В повторения и дурманах,  
 В нарочитостях южных безделий.  
 В пеньях, в дудочках. Джанэм, Джанэм,  
 Я хочу тебя видеть в Румелии!  
 (Джанэм Эффендым.)

С Персии до Туркестана я  
 Израсходовал Среднюю Азию.  
 Где столица моя чужестранная.  
 Где высокий мой трон недосказанный?



Но сегодня, верно, ты в Париже,  
Или задержалась в Лиссабоне.  
Ох, очнись, турчанка, будь поближе.  
Неужели в новую погоню?

Неужели в брони снова, в шлемы,  
Снова в ружья? Караул –  
на запад.  
На восток, на юг. На воздух.  
Где мы?  
Все на трапах.  
(Караул! Кончились верёвки)

Но такую люблю, такую,  
Что не сможет мумией стать праздной.  
Пелену с тебя я разбинтую  
Золотую, из твоих отказов.

И очнёшься той, что в вечер первый,  
То есть в ночь, была совсем живой.  
Спящая красавица, вставай,  
Вставай царевна!

Той живой, которая спряженья  
Понимала и могла ответить,  
И умела. И поля сражений  
За ночь разбазарила на ветер.  
(Pereat tristitia,  
Pereant osiores)

Я тебя такой люблю, такую,  
Спрашивавшей: «Ты за что так любишь?  
Под упавшей в обморок рукою,  
Под щекой, шептавшей: «Спи, укрою».

Говорившей мне: «Теперь рассказывай.  
(С кем же ночку эту провожу?)  
Я не расточалась на показы –  
Первый раз снимаю паранджу»  
(Jus gentium)

«И не знаю своей цены я,  
И не чувствую, что смертельна,  
Не бывала ещё панагией,  
Не висела крестом нательным».

- (Не оставь нас, господи,  
в голоде и холоде!)

- «Сколько хочешь, я здесь: Пожалуйста.  
Не скрежещи зубами, не жалуйся».

- Этого не может быть наяву

- «Так значит сон»

(Nil admirari)

Где ж ты, клеть горячая?

Это – твой дым.

Мне сжигать наскучило,

Эффендым.

Но тебя я люблю,

такую

И не мысли, что вдруг забуду,

Всё, что знаю, тобой назову я,

А тебя – своей жизни сосудом.

(Vita potulenta)

Припев:

((«Я люблю тебя одну.

И себя,

И себя, только за то,

Что люблю.

Остальное на ходу,

Второпях.

Остальное – за бортом

Корабля))

Такова история

До сих пор,

Джанэм Джанэм

Eh, te szegény aranyborjú,

Ráolvasástól életre nem kelsz.

Szállj le a piederstálról. Szállj meg valahol,

Becsüld meg az emberi csodálkozást.

Életre kelsz,

Lehet.

Életre keltenek,

Lehet.

Ez – remegés,  
 Kockázat és szégyen,  
 Ez – mérég,  
 lehet.  
 Lehet,  
 Az emberek bosszút állnak,  
 Az álmok kivonatáért?  
 Ha életre akarsz kelni,  
 Nincs visszaút.

Nem bocsátják meg  
 az aranygyapjút.  
 Vérpadjaink, vesztőhelyeink  
 Deszkából ácsoltak.  
 És szálkák vannak pilléreiken.  
 Éhgyomorra  
 (Mea culpa)

Ha fáj,  
 És ha félsz,  
 Ne átkozd szépségedet,  
 Ne irigykedj ránk halandókra,  
 kedves.  
 Ha így megijedtél, hogy táplálékká válsz,  
 Szentképedet a sarokba állítjuk.  
 (Alleluja, alleluja, alleluja.  
 Ámen).

Most már szigorú szertartássá válsz  
 Mára, holnapra, az egész korra.  
 Na, próbáld meg. Merj mellettem lenni,  
 És akkor nem leszel többé hit.

Hit, remény, szeretet,  
 Csak ne a szemöldökbe, a szembe.  
 Túl sós a vér,  
 Hogy egyszerre jól lehessen lakni vele.

Hit, remény, szeretet,  
 Az ősök durva csapdájában.  
 Újra a rácsba haraptam,  
 Akarat, zöld ág,  
 (Vox humana...)

Hit, remény, szeretet,  
Nincs kivel járjam a világot.  
Készítsd fel a pokolra a bűnösöket.  
Ezt szeretem én, ezt.

Ezt szeretem, és ilyenek,  
A kínzásban megrekedt hajnalt.  
Újra saját levemben.  
Sós, sós, keserű.  
(Szeretlek téged  
Te kétarcú lény,  
Nekünk utolsó ítéletet kürtölő Niké  
Hozsanna)

Nem maradt más hátra,  
Mint hogy tovább lapozzuk a szerelmet.  
A Karéliei tavaktól az Urálig  
Ellenségesség

- «Értsd meg, halandó ember vagyok!»  
- Na és?  
(Én is).

Ajándékba kapott ivócsésze,  
Sötét éjszaka,  
Megízlelték, ittak belőle.  
Most teljesen kormos.  
Sanguinem et corporem Domine.

Egy, kettő, három, négy,  
Nagyobbra nyisd a szád!  
Aki fölöslegesen nyitja ki a száját,  
Száz évig üresen marad.  
Vannak ilyen mítoszépítők –  
Akik üresjáratban szeretnek.

- De nálunk  
Minden szemmértékkel megy,  
Apránként adjuk ki.  
Minek acélkeret  
Egy déli hálószobába?  
(Carpe diem)

Lehet a pavilonban is –  
Nálunk meleg van.

A szemmérték pontos  
 Az üveg alatt.  
 (Modus vivendi)

Kelet meg  
 Fel madárülőkére  
 S onnan az égboltra  
 Újra csak imádkozz  
 Boriszhoz és Glebhez.  
 (Ámen)

Hová?  
 Mégis hová mégy?  
 Idegen istenség?  
 Minden vagyonomat odaadom,  
 Mindenemet, amim van.  
 (Quo fluis?)

Mit őrizgettem, odadobom  
 E nem evilági lábakhoz,  
 Úgysem tudom én gyalog  
 Elviselni e terhet.  
 Úgyis minden kiszórtam,  
 Rajta felejtve szemem  
 Fájdalmas  
 Szárnyacskaídon.

Szállj le a földre  
 Te drága szörny!  
 Lábunk alatt álló  
 Szárazföldünk  
 (Rara avis)

Lánnyá változol  
 És megkérded: Hol vagyok?  
 Aki nem hiszi,  
 Elámul.  
 (Mirabile visu)

De délig, ha hiszed, ha nem,  
 Kialszom magam, és felkelek:  
 Te most északon vagy,  
 Én meg a mennyben.  
 (Gloria Dei)

Én jutalmam.  
 Én kötelességem.  
 A te karátjaid –  
 Máglya a nappaliban.

Csillapodott az egész  
 Egyetemes éhség. Kuruzsló?  
 Ne viszolyogj, aranyom,  
 Hogy ajándékom légy.  
 (Agnus Dei)

Különben templomi gyertyának használlak,  
 Elolvadsz, mint a megolvadt viasz.  
 Elviselhetetlenül égetted az embereket,  
 Most neked lesz elviselhetetlenül meleged.  
 (Lux aeterna)

Olyat szeretek, olyat,  
 lázba hozza az utcát télen:  
 A sarkon megcsókolom őt  
 Aztán hazaviszem.

(Az én országom – hatalmas.  
 Ez magyarázza meg alkatomat:  
 Mitől van bennem nap mint nap  
 Annyi wattnyi energia)

Hisz magad is csodálkoztál:  
 «Északi  
 Nemzet ez itt előttem?  
 (Most olvadás van. De előfordulhat, hogy  
 a második éjszakára kimúlok?)»  
 (Dulce et decorum est...)

Aztán elutazunk Törökországba,  
 Melynek nyelve refrének és előmesék nyelve,  
 Mint a hangod, mint a sarkantyúka szára,  
 Csupa kanyar, csupa tamariszkusz.

Ismétlésekben és ópiumos bódulatban,  
 A déli semmittevés szándékoltságában.  
 Éneklésben és sípokban. Dzsánem, Dzsánem,  
 Látni akarlak Ruméliában!  
 (Dzsánem Effendim.)

Perzsiától Turkesztánig  
 Bejártam egész Közép-Ázsiát.  
 Hol van az én külhoni fővárosom.  
 Hol áll az én ki nem mondott trónom?

De ma, valószínűleg Párizsban vagy,  
 Vagy ott maradtál Lisszabonban.  
 Óh, térj észhez török nő, légy közelebb.  
 Csak nem kezdődik egy újabb hajsza?

Csak nem öltünk újra páncélt és sisakot,  
 Nem fogunk újra fegyvert? Őrség –  
 nyugatra.

Keletre, délre. A levegőbe.

Hol vagyunk?

Mindenki a kötélhágcsón.

(Őrség! Elfogytak a kötelek)

De én olyat szeretek, olyat  
 Ki nem képes tétlen múmiává válni.  
 Letekerem rólad elutasításokból szőtt  
 Aranypólyádat.

És azzá válsz, ki az első estén,  
 Vagyis éjszakán voltál, újra élővé válsz.  
 Csipkerózsika ébredj fel,  
 Hercegnő, ébredj fel!

Olyan élővé, aki értette a ragozást

És képes, és tudott,

Válaszolni. És a harcmezőket

Egy éjszaka elherdálta.

(Pereat tristitia,

Pereant osores)

Olyannak szeretlek, olyannak,

Aki azt kérdi: «Miért szeretsz annyira?»

Az ájulatba esett kéz alatt,

Az arc alatt, mely azt suttogja: «Aludj, betakarlak».

Azt mondtad nekem: «És most mesélj.

(Kivel töltöm ezt az éjszakát?)

Nem pazaroltam az időt a bemutatásra –

Először veszem le a parandzsát».

(Jus gentium)

«Nem tudom, mennyit érek,  
Nem érzékelem, hogy halandó vagyok,  
Nem voltam még panagia,  
Sem nyakban lógó kereszt».

- (Ne hagyj bennünket Uram,  
Éhezni és fázni!)

- «Ameddig akarod, itt maradok: Kérlek,  
Ne csikorgasd a fogad és ne panaszkodj».

- Ébren ez nem történhet meg

- «Akkor hát álom»

(Nil admirari)

Hol vagy, te égő kamra?

Ez a te füstöd.

Én meguntam a gyújtogatást,

Effendim.

De téged ilyennek szeretlek

Ne is gondold rá, hogy egyszer elfeledlek,

Mindent, amit tudok, rólad nevezek el,

Téged pedig éltető edényemnek.

(Vita potulenta)

Refrén:

(«Csak téged szeretlek.

És magamat,

És magamat csak azért,

Mert szeretlek.

A többi csak menet közben,

Sebtében van.

A többit – kihajítom

a hajóból)

Ez a történet

Idáig,

Dzsánem, Dzsánem.

АВГУСТ 1975 Г.  
1975. augusztus



## 1.

Бельмом подёрнулась реальность,  
 Белесой плёночкой покрылась.  
 Скорей, скорей в опочивальню,  
 Под балдахин ширококрылый.  
 Там быть с тобой и быть собою.  
 И нет той сгрудившейся силы,  
 Чтоб эти скрытые покои  
 Когда-нибудь перекосила.

Fehér hályog lepte be a valóságot,  
 Fehér hártya takarta be.  
 Gyorsan, gyorsan az ágyasházba,  
 A széles szárnyú baldachin alá.  
 Hogy veled legyek és önmagam legyek.  
 És nincs oly összetorlódott erő,  
 Mely e rejtett szobákat  
 Valaha-is eltorzítsa.

## 2.

Без тебя я живу,  
 Без тебя я ночую,  
 Без тебя просыпаюсь,  
 встаю, ухожу,  
 Прихожу без тебя.  
 Выбирал по плечу я  
 Эту пададь,  
 И впроголодь жизнь - по ножу.

Как тебя пережить?  
 Как тебя переехать?  
 Как тебя на корню перебить?  
 Постоянная, глушащая помеха,  
 Перестань.  
 Откатись,  
 Изыдь!

Nélküled élek,  
 Nélküled éjszakázom,  
 Nélküled ébredek fel,  
 kelek fel, megyek el otthonról,

Nélküled jövök haza.  
 Erómhöz mérten vállaltam fel  
 Ezt a dögöt,  
 Ezt az éhező, kés élén táncoló életet.

Hogy éljelek túl?  
 Hogy hajtsak át rajtad?  
 Hogy vágjalak ki tövestől?  
 Állandó, mindent elnyomó légköri zavar,  
 Hagyd abba.  
 Копj le,  
 Távozz!

## 3.

Коричневая дублёнка,  
 Коричневые глаза,  
 Зима. И судьбе вдогонку  
 Не успеваю сказать,

Что все свои брошу скрижали  
 К чертям, ради пары ладоней,  
 Что час на висках пролежали  
 Моих, от ожогов в агонии.

Сказать, что нельзя мерещиться –  
 Всей жизни не хватить для крика,  
 Что сдохли все твари и вещи.  
 Что больно, что страшно, что дико.

Barna irhabunda,  
 Barna szemek,  
 Tél. A sors nyomában  
 Alig sikerül annyit mondanom,

Hogy minden kőtáblámat elhajítom  
 Egy pár tenyérért,  
 Amelyek égési sebektől agóniába zuhant  
 Halántékomon pihentek.

Annyit mondani, hogy nem szabad képzelegni –  
 Egész életem kevés a kiáltáshoz,  
 Hogy megdőglött minden teremtmény és dolog.  
 Hogy fáj, hogy félek és hogy minden oly vad.

## География для Джана/ Földrajzóra Dzsánnak

## 1.

Пусть рассыплется наш северный уклад,  
Пусть растают наши замки и аббатства  
Пусть доплывшие сойдут с кормы на клад  
И найдут в тебе несметные богатства.

Я люблю тебя, как север любит юг,  
Я люблю тебя, как может быть, нельзя.  
Я люблю тебя, как любит свой каюк  
Самая нелепая стезя

Я люблю тебя, как Азию – пират,  
Из Европы ренессансной мореплаватель,  
Я как Индией, тобой теперь богат,  
Что Америкой открылась в гуще заводей.

За тобой все каравеллы в океан,  
За сандалом, за эбеном, за кораллами,  
В Истамбул, и в Анкару, и в Тегеран,  
Кто к наживе, кто в дурман, кто от опалы, мол,

И поплыли и поплыли корабли,  
Просмолённые, надутые кораблики.  
Нас чужие берега с ума свели,  
А на собственных промозгли и озябли мы.

И поплыли мы, поплыли в Новый свет  
И не знали, что такое приключается,  
И в негаданной окружности планет  
Закружились, заблудились.  
Где причалиться?

И как странно узнавать из новизны  
Эту сушу, не пройденную, не рытую!  
Всё, что вызрело, что вырастили мы,  
Нынче в этой кромке берега открыто,

Все мы знали этот берег, этот край,  
Только сказкой называли, глупой выдумкой.  
Ой, как страшно, не доехав, помирать,  
Если месяц, как паёк последний выдали.

Hadd törjön darabokra északi életvitelünk,  
 Hadd olvadjanak el kastélyaink és apátságaink  
 A behajózók hagyják el a tatot a kincsért  
 Hogy mérhetetlen gazdagságot találjanak benned.

Úgy szeretlek téged, mint észak a délt,  
 Úgy szeretlek téged, ahogy talán nem lenne szabad.  
 Úgy szeretlek, ahogy végét szereti  
 A legképtelenebb ösvény.

Úgy szeretlek téged, mint Ázsiát a kalóz,  
 Úgy tettél gazdaggá engemet,  
 Mint európai reneszánsz hajóst India,  
 Mely Amerikának bizonyult a folyóöblök közt.

Érted futott ki az óceánra minden karavella,  
 Szantálért, ébenért, korallért,  
 Isztambulba, Ankarába és Teheránba,  
 Ki haszonért, ki ópiumért, ki mert kegyvesztett lett,

És egyre úsztak, úsztak a hajók,  
 A kátránnyal bekent, dagadó vitorlájú hajók.  
 S az idegen partok eszünket vették,  
 Míg saját partjainkon csontig fagytunk, s dideregtünk.

És elhajóztunk, elhajóztunk az Újvilágba  
 És nem tudtuk, hogy ez megtörténhet,  
 S a bolygók váratlan közegében  
 Megszédültünk, eltévedtünk.  
 Hol kössünk ki?

Milyen különös megtudni az újdonságból  
 E bejáratlan kapálatlan földet!  
 Mindazt, a mit természetünk, s ami beért most  
 Ezen a partszélen felfedezzük,

Ismertük mind e partot, e vidéket,  
 Csak mesének hívtuk, ostoba kitalálásnak.  
 Ó, de szörnyű a cél előtt meghalni,  
 Ha egy hónappal ezelőtt megkaptuk az utolsó útravalót.

## 2.

Куда ложиться спать?  
Куда идти, спешить?  
Куда вставать? Ну, хватит,  
Останься недвижим.

Какой ещё мотор  
В утробе дребезжит,  
Когда есть приговор –  
Прижизненный режим?

Режим, сизифов взнос  
Пожизненной мечты,  
И только тот донос  
Признал, где навзничь ты.

Какая плоть ещё,  
Которая земля  
Прельстит, когда прашёй  
Летишь по тополям

Какой ещё есть день  
После того январского?  
Насторожилась барсом  
Раскормленная тень.

Ни шагу не пройти  
Без выкормыша жуткого.  
Искусственные сутки  
Скончаются в пути.

Каким-то чудом жив  
В пожизненной погоне я,  
В разросшейся агонии,  
Но каждый шаг мой жив.

Ведь стукнул паралич.  
Движения не может быть,  
И только там я ожил  
Где мог тебя достичь.

Нет, без тебя не выжить мне.  
Ты хлеб насущный мой  
Не отнимай у ближнего,  
Что мне нести домой?

Тебя люблю всей нацией,  
 Всей северной страной,  
 Своей цивилизацией,  
 Вселенною одной.

Hová feküdjek le?  
 Hová menjek, siessek?  
 Hová keljek fel? Na mostmár elég,  
 Maradj mozdulatlan.

Milyen motor  
 Berreg még mindig ott belül,  
 Mikor már kihirdették az ítéletet –  
 Életre szóló rendtartás?

A rendtartás, sziszifuszi díj  
 Az életre szóló álomért,  
 És csak azt a feljelentést  
 Ismerte el, hol hanyatt fekszel.

Milyen test,  
 Melyik föld  
 Bűvöl még el, mikor parittyaként  
 Repülsz a nyárfák felett

Milyen nap van még  
 Azután a januári után?  
 Párducként feszült meg  
 A dagadtra hizlalt árnyék.

Egy lépést sem tehetsz  
 Baljós nevelted nélkül.  
 A mesterséges napok  
 Útközben véget érnek.

Csodával határos módon életben maradtam  
 Az életre szóló hajszolásban én,  
 Az eluralkodott agóniában,  
 De minden léptem él.

Hisz elért a bénulás.  
 A mozgás nem lehetséges,  
 És csak ott kaptam erőre  
 Ahol téged elértelek.

Nem, nélküled nem élem túl.  
 Mindennapi kenyérem te vagy  
 Ne vedd el felebarátodtól,  
 Mit vigyek akkor haza?

Egész nemzetemmel szeretlek téged,  
 Egész északi országommal,  
 Civilizációmmal  
 S az egész világegyetemmel.

### 3.

Зачем-то бред разбередили  
 Стянули белую повязку  
 Поверия. Таких усилий  
 Хватило б, чтоб спалить Аляску.

Зачем-то показали шею  
 С углом ключицы, вылезавшей,  
 Из свитера. Здесь перешеек  
 Безумия, в реальность вдавшись.

Лицо и имя воедино.  
 Землетрясение. Случайность.  
 Зачем-то насмерть поединок  
 С надеждой, то в кафе, то в чайной.

К чему-то перед Новым годом  
 Расковыряли вход в геенну.  
 Прорвало. Вместо ледохода  
 Расплавившиеся антенны.

Зачем-то ночь эта в награду,  
 Разбушевавшийся последок,  
 Осадок. И молиться надо  
 За бездыханную победу.

Зачем-то тут же состязанья:  
 Кто первым на колени рухнет,  
 Чьё преклоненье первозданней.  
 И жертвоприношений кухня.

Итак, мы просоревновались,  
 Кто идол, кто святой паломник,  
 Вся ночь, кроме одной детали  
 Лилась и плавилась на домне.

Но та деталь была всевышней.  
 Пустячной, еле видной ранкой  
 Слыла. Лишь, выморив затишье,  
 Мир вывернула наизнанку.

И газа жидкого мороз.  
 И губы жмёшь в улыбке срочной:  
 «Твой опыт чересчур всерьёз,  
 Твои пробирки слишком прочны.

В таких излишках жить не мочь.  
 Ты не сердись на слабость музыки,  
 Когда я в кой-то день и ночь  
 Исчезну.  
 Эскюзе муа

Valamiért felélesztették a lázálmot  
 Összehúzták a hiedelem  
 Fehér kötszerét. Ennyi erőfeszítés  
 Elég lett volna Alaszka felperzseléséhez is.

Valamiért megmutatták  
 A pulóverből kilátszó nyakat  
 A kulcsont szögletével együtt.  
 Ez itt a valóság húsába vágó  
 Őrület szorosa.

Arc és név egyben.  
 Földrengés. Véletlen.  
 Valamiért a reménnyel folytatott élethalál harc  
 Hol egy kávézóban, hol egy teázóban zajlik.

Valamiért Újév előtt  
 Széttúrták a gyehennába vezető bejáratot.  
 Áttörés. Jégtörő helyett  
 Szétolvadt antennák.



Valamiért ezt az éjszakát jutalomba kaptam,  
 Tomboló maradék,  
 Üledék. És imádkozni kell  
 Az élettelen győzelemért.

Valamiért azonnal vetélkedés kezdődött:  
 Ki esik először térdre,  
 Ki hajlik meg mindenkit megelőzve.  
 Áldozati konyha.

Így hát versengtünk,  
 Ki bálvány, ki szent zarándok,  
 Egész éjszaka egy részlet kivételével  
 Folyt és olvadt a kohó.

De az a részlet mindenható volt.  
 Apró, alig látható kis sebnek tűnt.  
 Csak mikor a csendet kiéheztette,  
 Akkor fordította fonákjára a világot.

És a folyékony gáz fagya.  
 S ajkadat sürgős mosolyra húzod:  
 «A te tapasztalatod túl valódi,  
 A te kémcsöveid túl erősek.

Ilyen fölösleggel élni lehetetlen.  
 Ne haragudj a múzsa gyengeségére,  
 На majd egy nap vagy éjjel eltűnők  
 Ekszküzé-moá

## 4.

(Песенка «Джан»)/ («Dzsán» dalocska)

«Осторожные  
 Мы наружные  
 Мы подвижные  
 И не сложные  
 Мы дорожные  
 Не нагружены  
 Не положены  
 Не разбужены.  
 Мы не тужимся  
 И не тужны мы  
 Мы – прохожие  
 Мы не сужены»

«Óvatosak vagyunk  
 Mi külső emberek  
 Mozgékonyak vagyunk  
 És nem bonyolultak  
 Útonlevők vagyunk  
 Nem vagyunk megpakolva  
 Nem vagyunk lefektetve,  
 Nem felébresztettek.  
 Nem erőlködünk  
 És nem vagyunk erőlködők  
 Mi – járókelők vagyunk,  
 Nem vagyunk odaígérve»

## 5.

Какой-то  
 Дон-Жуанишко,  
 Из местных чудаков,  
 Воспитанный на рангах,  
 Ролях средневековья,  
 Теперь в ином романе,  
 И рок его таков,  
 Что все кадрили, танго  
 Оплатят мясом, кровью.

А как хотелось выжить!  
 И выглянуть в ту щель,  
 Что меж двумя сказаниями  
 Неделю ослепила.  
 Ведь ты же – там. Ведь ты же –  
 Одна сквозная щель,  
 И онемели в здании  
 Рубанки и зубила.

Так хочется в реальность,  
 В пустую канитель,  
 Растущую вне логики  
 На улице, в квартире,  
 Но снов моих начальницы  
 Ведут судьбу на мель,  
 Где только мифологии  
 Растут, да панегирик.

И вот наш Дон-Жуанишко,  
Из местных прощелыг,  
С одышкой от подопытных  
Погоней, распрей, монстров,  
Теперь в ином призвании:

Найти единый сдвиг,  
Под гомоном и топотом  
Открытый новый остров.  
Единственный, не тающий,  
Не знающий растрат

Ни тусов, ни заложников  
Не требующий берег,  
Куда все дни причалили,  
Где каждой ночи старт,  
Где обладанья множатся,  
Не путаясь в потерях.

Valami  
Don-Juánocska,  
A helyi különcök közül,  
Aki rangokon nevelkedett,  
Meg középkori szerepeken,  
Most más regényben van,  
És az a sorsa,  
Hogy minden francia négyest és tangót  
Hússal és vérrel fizetnek neki meg.

Óh hogy szeretnék életben maradni!  
És kikukkantani azon a résen,  
Ami két monda között  
Egy hétig elvakított.  
Hisz te ott vagy. Hisz te –  
Magad vagy a közvetlen cél,  
És elhallgattak az épületben  
A gyaluk és vésők.

Úgy vágyom a valóságba,  
Az üres rutinba,  
Ami a logikán kívül húzódik  
Az utcán, a lakásban,  
De szavaim főnökasszonyai  
Zátonyra futtatják sorsomat,

Oda, hol csak mitológiák  
Nőnek, meg dicshimnuszok.

De itt van Don Juánocskánk,  
A helyi szélhámosok egyike,  
A próbálkozó hajszáktól, viszálykodástól  
és szörnyetegektől kifulladás,  
Most más hivatásban:

Megtalálni az egyetlen elmozdulást,  
A zszibongás és dobogás alatt  
A felfedezések új szigetét.  
Az egyetlen, nem elolvadó,  
Veszteséget nem ismerő

Sem túszokat, sem foglyokat  
Nem követelő part  
Ahová minden nap kiköt,  
Ahol minden éjszaka startol,  
Ahol a birtoklás megsokszorozódik,  
Nem bonyolódva veszteségekbe.

6.

Мусульманским своим именем,  
Некрещёною находкой,  
Искромсала за год ты меня  
В стельку, в доску и решётку,

Извела, изъела случаем  
Невозможным, небывалым,  
Растронжирив чётки участи  
На кресты по перевалу.

И такое счастье выпало  
Мне, что залежи ожили  
Так, что ни души не рыпалось,  
В предвкушении обилия.

Раскалённая до жидкости,  
Запеклась, оцепенела,  
Выдумка: Такой прожиточный  
Минимум – её пределы.

Азиатской своей выходкой  
 Расточительством восточным  
 Разбазарила ты с лихвою  
 Все пруды мои проточные,

Израсходовала озеро,  
 Исушила реки длинные.  
 Слишком круто эту осень я  
 Украшал твоей лавиною.

Слишком мне жилось заранее,  
 Слишком выходил из берега,  
 Слишком страшное призвание  
 У раздавленного Терека.

Muzulmán neveddel,  
 Kereszteletlen járásoddal  
 Egy év alatt összevagdostál,  
 cipőtalpat, deszkát, rostélyt csináltál belőlem,

Meggyötörtél, lehetetlen, hallatlan  
 Alkalmakkal martál szét engem,  
 Elpazarolva a sors rózsafüzéreit  
 A hágók keresztjeire.

És olyan boldogság jutott osztályrészemül  
 Hogy a lelőhelyek újra életre keltek  
 Úgy, hogy senki sem nyugtalankodott,  
 A bőség előérzete miatt.

A folyékonnyá hevült  
 Fantázia megalvadt, megdermedt:  
 – Ilyen a létminimum – a fantázia határai.

Ázsiai viselkedéseddel  
 Keleti pazarlással  
 Eltékozoltad bőségesen  
 Minden folyóvizű tavamat,

Kimerítetted a tavat,  
 Kiszárítottad a hosszú folyókat.  
 A kelleténél jobban ékesítettem  
 Lavináddal ezt az ősz én.

Túl sokat éltem előre,  
Túlságosan kiléptem a mederből,  
Túl szörnyű a rendeltetése  
Az agyontaposott Tereknek.

## 7.

Не осуждай. И я не осуждаю  
За то, что так боишься исполинов.  
Я еду от Урала до Валдая,  
Ты едешь от Парижа до Берлина.

Я еду. Но куда бы мне не ехать,  
Турчанка, ты в пути всегда со мною,  
Вся вымысла сверкающих прорехах  
Под обнаглевшей памяти конвоем.

И я люблю тебя. И не застаю.  
И доверяюсь длинным автотрассам,  
Дорогам и железным и песчаным,  
Часы рассыпав по билетным кассам.

И через страны, через континенты  
Во мне одна построена дорога –  
- К тебе, к тебе, к тебе.  
И нет объекта  
Иного, кроме твоего порога.

И в нашем мире нет иной столицы,  
Кроме твоей непроходимой двери,  
И, видимо, есть смысл о стенку биться,  
Когда стена твоя из суеверий.

Я еду. И не знаю, как нарушить  
Твои сторожевые бастионы,  
Как в западные створки юркнуть в душу  
Восточную, в кромешные законы.

Я еду. И на каждом повороте  
Всю заново тебя приобретаю,  
Всю целую, в сознании, во плоти,  
И радуюсь тебе, стена святая.

Ne ítélj. Én sem ítéllek el  
 Azért, hogy úgy félsz az óriásoktól.  
 Én az Uráltól Valdájig utazom,  
 Te Párizstól Berlinig.

Utazom. De bárhová is megyek,  
 Útközben mindig velem vagy, te török nő  
 A képzelet fénylő hasadékaiban  
 Az elszemtelenedett emlékezet konvoja által kísérvé

És szeretlek téged. És nem érlek el.  
 Hosszú autósstrádákra,  
 Vas- és homok utakra bízom rá magam,  
 Órákat szórva szét a jegypénztárokban.

És országokon, kontinenseken át  
 Csak egy út vezet bennem –  
 - Hozzád, hozzád, hozzád.  
 És nincs más objektum  
 A te küszöbödön kívül.

És nincsen világunkban más főváros,  
 A te áthatolhatatlan ajtódon kívül,  
 És, úgy látszik, van értelme a falakat ostromolni,  
 Mivel a te falad babonából épült.

Utazom. És nem tudom, hogyan romboljam le  
 Őrbástyáidat,  
 Hogyan illesszem be a nyugati ablakszárnyakat  
 A te keleti lelkedbe, vaksötét törvényeidbe.

Utazom. És minden kanyarban  
 Újra megszerzelek téged teljesen,  
 Teljes egészében, lélekben és testben,  
 És örülök neked, mint a szent falnak.

## 8.

## Лунная песенка/ Hold-dal

Луна выплывает из глаза  
Большой неоконченной рыбы,  
И облако формой отказа  
Напомнилось.  
Кто-то вдруг выбыл.

У высших столиких позиций  
Нет взгляда, нет мощи, нет мочи.  
А надо ещё и молиться кому-то,  
Кого-то морочить.

Милая, милая, милая  
Годы - ко дну,  
Как же меня ты любила  
Ночку одну!

Как-то поверив в словесность  
Нужд и даров,  
Всю свою редкую местность  
Выделила под кров.

Выделила под память,  
Под лазарет полевой,  
Шёпотом души ступали,  
Вёлся на цыпочках бой.

Было тепло и чуть вязко,  
Рядом шептали: «Живи!»  
Белая марля, повязка  
Заиндевила в крови.

A hold kiúszik egy nagy  
Befejezetlen hal szeméből,  
A felhő is az elutasítás formájáról  
Jutott eszembe.  
Valaki hirtelen eltávozott.



A legfelső százarcú pozíciókról  
Nincs tekintet, nincs erő, nincs hatalom.  
És valakinek még imádkozni is kell,  
Valakit bolondítani.

Kedves, kedves, kedves  
Az évek süllyedőben,  
Hogy szerettél engem  
Egy éjszaka!

Egyszer elhitted a  
Szükségletek és ajándékok szavát,  
Egész ritka tájadat  
Fedélül felajánlottad.

Emlékül ajánlottad fel,  
Tábori kórházként,  
Suttogva lépkedtek a lelkek,  
Lábujjhegyen zajlott a harc.

Meleg, s egy kissé sűrű volt a levegő,  
Melletted azt suttogták: «Élj!»  
A fehér géz, kötés  
Zúzmarás lett a vértől.

## 9.

Простоволоса и боса  
Моих желаний полоса.  
Как мне с тобою справится,  
Убийца и красавица?

Как скрыть, свести на нет  
Мой сонник, твой портрет?  
Как вынести алтарь,  
Из узких моих лет,  
Из лат. Не разбазаривал  
Я пирровых побед.

Беги, беги красавица,  
Из кожи, из овса,  
Пусть заживо расплавится  
Желаний полоса.

Моя обетованная  
 Беги, пока я жив.  
 Гори, гори, саванна  
 Явлений и нажив.

Hajadonfőtt és mezítlábas  
 Vágyaim sora.  
 Hogyan birkózzak meg veled,  
 Te szépséges gyilkos?

Hogyan rejtsem el, töröljem ki  
 Álmoskönyvem, arcképedet?  
 Hogyan vigyem ki az oltárt,  
 Szűkös éveimből,  
 Mellvértjeimből. Nem tékozoltam el  
 A pireuszi győzelmeket.

Fuss, fuss te szépséges,  
 Bőrből, zabból,  
 Hadd olvadjon meg élve  
 A vágyak sora.

Én Kánaánom  
 Fuss, amíg élek.  
 Lángolj, lángolj,  
 Látomások és csalétkek szavannája.

## 10.

В судьбу твою, в горючесть крови  
 Я не поверить не могу,  
 Ведь ты сама меня готовила  
 К валящемуся с ног врагу.

Ведь ты сама сулила пастбища  
 Далёких, вызубренных стран.  
 Моя растерзанная азбука  
 - Какой беспомощный таран.

Nem tudok nem hinni  
 Sorsodban, véred éghetőségében  
 Hiszen te magad készítettél fel engem  
 A lábáról leeső ellenségre.

Hiszen te magad ígérted nekem  
 Távoli, bemagolt nevű országok legelőit.  
 Én meggyötört ábécém  
 - Milyen szánalmas faltörő kos.

## 11.

Куда, зелёная такая,  
 Земная полоса?  
 Всё за окошком, и пока я  
 Живу, всегда бросать.

И оставлять всегда и всюду  
 И поминать, пока  
 Живёшь в окне, как голова на блюде  
 Сквозь любопытные века.

Когда хоронят, вспоминаешь,  
 Как вспоминал последний раз  
 Пути от рая и до рая  
 До ада, и времён отказ  
 Остановиться. То мгновенье  
 Не задержалось ни на день  
 И на ступнях, и на коленях  
 Всё та же движется мишень.  
 И твердость вся в зажатой точке.  
 И плотность вся в полозьях глаз,  
 Скользящих по земной обочине  
 Всегда, всегда в последний раз.

Hová tartasz ilyen zölden,  
 Földi sáv?  
 Minden az ablakon túl van, és míg  
 élek, mindig el kell hagyni.

És ott kell hagyni mindig és mindenütt  
 És emlékezni, míg  
 Az ablakban élsz, mint fej a tálcán  
 A kíváncsi századokon keresztül.

Mikor temetnek, emlékezel  
 Ahogy utoljára emlékeztél  
 A mennyből a mennyig vezető útra,  
 a pokolig, és az elutasítás idejéig  
 Megállni. Az a pillanat  
 egy napig sem maradt itt.  
 S a lábfejen és a térdeken  
 Ugyanaz a céltábla húzódik.  
 És a keménység az összenyomott pontban.  
 És a tömörség a szemek szántalpain,  
 Melyek a földút szélén csúsznak  
 Mindig, mindig utoljára.

## 12.

Где б не проснуться утром, всё равно  
 С тебя я начинаю день по кругу:  
 Единственное в мир окно,  
 И выпрыгнуть в него потуга.  
 Люблю, как дикую росу  
 Воспитанник безоблачной пустыни;  
 Тебя я никуда не донесу,  
 Одна песчинка лишь остынет

Люблю как тёплые моря  
 Континентальным севером рожденный,  
 Тобою то смывать, то растворять,  
 То полоскать в тебе знамёна.

Развёрнут по Европе мой сюжет,  
 Вдоль Азии – застенки и охрана.  
 А ты не умечаешься уже  
 И вытесняешь дни и страны.

Приливы нынешние некуда сплеснуть,  
 Отливы так ничтожны, будто нет их.  
 Еще такую пережить весну –  
 И заново в поток планету.

Bárhol is ébredjek fel reggel, akkor is  
 Veled kezdem a napot körben:  
 A világra nyíló egyetlen ablak,  
 Kiugrani rajta megerőltető.

Szeretlek, mint a vad harmatot  
 A felhőtlen sivatag fia;  
 Sehová sem viszlek el téged,  
 Csak egy homokszem hűl le

Szeretlek, mint meleg tengereket  
 A kontinentális észak szülöttje,  
 Hol lemosom, hol felolvasztom veled,  
 Hol benned mosom ki a zászlókat.

Európában bontakozott ki az én szüzsém,  
 Ázsia-szerte– tömlöc és őrség.  
 De te már nem férsz el  
 És kiszorítod a nappalokat és országokat.

A mostani dagályokat nincs hová kiloccsantani,  
 Az apályok oly jelentéktelenek, mintha nem is lennének.  
 Csak még egy ilyen tavasz megérjek –  
 És újra a nyakamba vehetem a bolygót.

### 13.

Ни капли видимости в лицах.  
 Какая разница, в кого  
 Нам предстоит переселиться,  
 Когда поместье даровое?

Здесь не с кем обменяться роком:  
 Повременить, переменять,  
 Переместиться ненароком  
 К огню от прежнего огня,  
 Отмыться от земного срока  
 От своего, авось другой,  
 Другая, вышняя морока,  
 А до неё подать рукой.

Немая непролазность в лицах,  
 Непроходимость. Как пройти  
 В ту не пройденную страницу,  
 Что раз сверкнула на пути?

Egy csepp látszat sincs az arcokon.  
 Nem mindegy, hogy kibe  
 Költözik majd bele a lelkünk,  
 Mikor a birtok ajándék volt?

Nincs kivel sorsot cserélnem:  
 Várni, kicserélni,  
 Véletlenül tűzbe költözni át  
 Az eddigi tűzből,  
 Kimosakodni a földi időből,  
 A sajátomból, talán egy másik,  
 Másik magasabb rendű bódulatba?  
 Hisz csak egy kőhajtásnyira van.

Néma áthatolhatatlanság. Az arcokban  
 Átjárhatatlanság. Hogyan jussak át  
 Arra a még járatlan oldalra,  
 Amely egyszer felbukkant az úton?<sup>1</sup>

#### 14.

Ты дьяволом воспитана  
 Из кожи своей лезть,  
 Семи миров орбитами  
 Шептал тебе он лезть.  
 И ты его послушалась,  
 Из кож своих ушла.  
 Захлопнулась отдушина  
 И комната душна.  
 И улица без воздуха,  
 Как разум без тебя.  
 А ты кому-то роздана,  
 Берут и теребят.  
 А ты кому-то выдана,  
 Разносят по домам,  
 Объятна и обыденна.  
 Кому страну отдам?  
 Кому всё царство склонится  
 Наделы мертвеца?  
 Чтоб ещё раз дотронуться  
 До твоего лица.

---

<sup>1</sup> Megegyezik a Ruméliai csillag c. ciklus 2. versével

Te az ördög neveltje vagy  
 Abban, hogy kibújj a bőrödből,  
 Hét világ szféráival  
 Suttogott neked hízelkedve  
 És te meghallgattad őt,  
 És kibújtál a bőrödből.  
 Becsapódott a szellőzőnyílás,  
 És a szoba fülledt lett.  
 És az utca levegőtlen,  
 Mint a józan ész nélküled.  
 Téged meg valakinek szétosztottak,  
 Fognak és macerálnak.  
 Valakihez hozzáadtak,  
 Széthurcolnak házanként,  
 Véges és közönséges vagy.  
 Kinek adjam oda az országot?  
 Kihez húz a birodalom  
 A halott örökségéért?  
 Csak megérinthessem  
 Az arcodat.

## 15.

Мне хочется единственно туда,  
 Где ты встречаешь шлюпки и суда.

На пристань, где одна ты ждёшь весь день  
 Корабль, или хотя бы его тень.

Ты ждёшь меня, где ждёшь мой пароход  
 Который месяц уж, который год!

Где сутки ты стоишь на берегу  
 Зато, что я приплыть к тебе могу.

Где дом твой. Где живешь перед окном,  
 Готовясь к встрече, тратя метроном.

Где ты – моя. Где каждый твой наряд  
 Меня встречает в памяти до пят.

Где талия твоя, плечо плывёт  
В мои ладони ночи напролёт.

Где позвонки, ключицы две несут  
След моих пальцев, брошенных под суд.

Где шея ждёт моих приезжих губ,  
Как воскресенья – верующий труп.

Где рёбра, бедра ждут моей руки.  
День с красной начинается строки.

Мне хочется единственно в тот путь,  
Где век от ожиданья не уснуть.

Где можно ждать на следующий день  
Тебя, или хотя бы твою тень.

Egyedül csak oda vágyom,  
Hol te fogadod a hajókat és csónakokat.

A kikötőbe, hol egyedül te várod egész nap  
A hajót, vagy legalább az árnyát.

Oda, hol hajómat várod  
Hány hónapja, és hány éve már!

Hol napszámra te állsz a parton  
Csak mert hozzád behajózhatok.

Hol házad áll. Hol az ablak előtt állsz,  
S találkozóra készülsz, pazarolva a metronómot.

Hol az enyéem vagy. Hol emlékezetemben  
minden öltözéked talpig engem fogad.

Hol derekad és vállad  
A tenyerembe úszik éjszakákon át.

Hol a csigolyák és két kulcscsont  
Ujjaim nyomát viselik

Hol nyakad máshonnan jött ajkaimra vár,  
Mint feltámadást a hívő hullá.



Hol a bordák, és a medencék kezemre várnak.  
S a nap piros betűvel kezdődik.

Egyedül csak arra az útra vágyom,  
Hol a várakozástól ezer évig sem alszom el.

Hol várhatom, hogy másnap megjössz  
Vagy legalábbis az árnyékod.

### Любовь земная и небесная/ A földi és égi szerelem

#### 1.

За что тебя одну лишь знаю  
И понимаю я?  
Утешь меня, моя земная,  
Небесная моя.

За что тебя одну я помню,  
Тебя одну ищу?  
Во льдах моих, моей жаровне  
Пропавшую пращу.

За что тобой одной богат я,  
Кичусь одной тобой?  
Как мне отдать тебя обратно,  
В день новый, выходной?

Вернусь назад. Я не доволен  
Ни музой, ни сырьем,  
Меня мутит от этих голеней,  
Сверлит календарём.

Весь этот год – одни болячки,  
Нарывы да свищи,  
То колесом, то на корячки,  
А тут беспомощной гордячке  
Ещё рукоплещи.

И на пол брякайся локтями  
И лбами за тобой.  
Какие музы так гоняли  
На голод, на убой?

Когда так медленно, так грязно  
 Кромсали разум наш?  
 За что одна ты мне навязана  
 Во весь земной багаж,

Как от рождения родная  
 Страна, язык родной?  
 Откуда я тебя так знаю,  
 Слепой приморский зной?

Когда я так тебя запомнил?  
 Сыграть в тебя где мог  
 Так точно и легко? На что мне  
 Открытия острог?

Тюрьма. Бездомных пеленают  
 В полярные края  
 Спаси меня, моя земная,  
 Небесная моя!

Miért egyedül téged ismerlek  
 És értelek meg én?  
 Vigasztalj meg engem én földi,  
 Égi kedvesem.

Miért egyedül rád emlékezem,  
 Egyedül téged kereslek?  
 Jégtábláimon, parázstartómban  
 Elveszett parittyát.

Miért egyedül te vagy minden gazdagságom,  
 Miért veled dicsekszem egyre csak?  
 Hogy adjalak téged vissza,  
 A következő hétvégén?

Visszatérek. Elégedetlen vagyok  
 A műzsával is és a nyersanyaggal is,  
 Viszolygok ezektől a lábszáraktól,  
 Nyugtalanít a régi naptár.

Milyen műzsák úztek  
 Éhezésre, vágóhídra,  
 Miközben lassan és piszkosan  
 Megtépázták értelmünket ?

Miért te rendeltetted nekem,  
Életre szóló úti csomagomba,  
Mint a haza vagy az anyanyelv,  
ami születésünktől adott?  
Honnan ismerlek ennyire,  
Mikor szoktam hozzád?

Börtön. A hajléktalanokat  
Sarkvidéki körzetekbe bugyolálják.  
Ments meg engem én földi,  
Égi kedvesem.

## 2.

Мы мифом обрастаем  
Теснее с каждым днём,  
И с каждого листа я  
Кидаюсь в водоём.

Обычаи любимых:  
Не ждать, не жить, не быть.  
В кровати не вопим мы,  
Лишь потому, что - быт.

Коллизия простая,  
Сюжет, как миф матёр  
Я долго вырастаю  
В пожизненный костёр.

Mítoszok fonódnak körénk,  
Napról napra szorosabban.  
És minden lapról  
A vízbe vetem magamat.

A szerelmesek szokása:  
Nem várni, nem élni, nem lenni.  
Az ágyban csak azért  
Nem üvöltünk, mert – hétköznapi lét.

Egyszerű kollízió,  
A téma öreg, mint a föld,  
S én lassan életre szóló tűzzé  
Növök

## 3.

Ты поняла меня одна,  
 Пускай на ночь одну,  
 На что еще вся жизнь годна,  
 Как не от гирь – ко дну?

Пускай ко дну. Но тяжелей,  
 Сложнее формул гена,  
 В чем нужней, желанней, тем  
 Невыгодней обмена.

И как тут стенка ни бела,  
 Чужой крови мазок:  
 Одна меня ты поняла  
 Единственный разок.

Egyedül te értettél meg engem,  
 Ha csak egyetlen éjszakára is,  
 De mire való az egész élet,  
 Ha nem arra, hogy súlyzóval a nyakban a fenékre?

A fenékre, ám legyen! De nehezebb és  
 Bonyolultabb a gének képlete,  
 És minél szükségesebb és vágottabb,  
 Annál előnytelenebb a csere.

De bármily fehér is itt a fal,  
 Te idegen vérbeli ecsetvonás:  
 Egyedül te értettél meg engem  
 Ha csak egyetlen egyszer is.

## 4.

Тебя любить – не спрятаться  
 От сабли, от резни.  
 Зачем так неопратно,  
 Так наскоро казнить?

Тебя любить, не сморщиться  
 На миг пред палачом  
 С секирой. Кущи-рощицы  
 Примялись под плечом.

В руках тебя не вылюбить,  
 Не долюбить живым.  
 Второй раз мы б не выжили  
 К утру с тобой вдвоём.

Téged szeretni – és nem rejtőzni el  
 A szablyától, az öldökléstől.  
 Miért kellene ily brutálisan,  
 Ily elhamarkodva ítélni?

Téged szeretni, meg sem rezdülni  
 Egy pillanatra sem a hóhér  
 Bárdja előtt. Ligetek sátra  
 Nyomódtak össze a vállak alatt.

Kézzel nem telhetek be veled,  
 Nem szerethetlek kifulladásig élve.  
 Másodszor nem értük volna meg  
 a reggelt veled.

## 5.

Ошмётки шёпотов.  
 Облатки слов,  
 В ушах заштопанных  
 Последний шов.  
 Я их не слушаю  
 И не слежу.  
 Гудит отдушина –  
 Тень по ножу.

Как непослушное  
 Болит плечо:  
 Рука простужена,  
 Ей горячо.

Под ней обычаи  
 Сгорают вспять,  
 Те, что не вычеркнуть,  
 Не исчерпать.  
 В них быт запутался  
 Наверняка.  
 В подъезде сутолка  
 От сквозняка.

6.  
Вальс «Джан»/«Dzsán» keringő

Нарыв на снах,  
И целые сутки  
Только о том,  
Только о том,  
Что та одна  
В ночном промежутке  
В лаву и в дым  
Прочила дом.

Горит судьба,  
Сгорает досрочно,  
Копоть и дым,  
Копоть и дым.  
Спой со лба  
Последний источник,  
Тот, что потом  
Станет святым.

Ни сна во рту,  
Ни капли, ни капли,  
Дым и зола,  
Дам и зола.  
А в том порту –  
У моря кораблик.  
Прячет волну  
Лавы скала.

Tályog van az álmokon,  
És napokon át  
Csak arról,  
Csak arról,  
Hogy az az egyetlen  
Éjszaka idején  
Lávát és füstöt  
Jósol a háznak.

Ég a sors,  
Idő előtt elég,  
Korom és füst,  
Korom és füst,  
Add, hogy megigyák homlokodról

Az utolsó forrást,  
Azt, amely aztán  
szentté válik.

Nincs álom a szájban,  
Egy csepp sem, egy csepp sem,  
Füst és hamu,  
Füst és hamu,  
És abban a kikötőben –  
A tengernél hajó.  
Elrejtí a hullámot  
A láva sziklájá.

## 7.

Молитва «Джана»/ «Dzsán» imája

«Ни в снах, ни в чьей-нибудь квартире,  
Ни на пути  
Мне встречайся в этом мире,  
Отдай,пусти!

И ради бога, ради бога  
Ни про запас,  
Никак, молю, меня не трогай  
В последний раз.

Брось. Не Таис я, не Далила.  
Не соблюсти.  
Я бранный человек, помилуй.  
Прости, прости».

«Sem az álmokban, sem valaki lakásában,  
Sem az úton  
Ne kerülj elébem többé e világon,  
Add vissza, engedj el!

És könyörgöm, könyörgöm  
Sem tartaléknak,  
Sehogyssem, kérlek, hozzám ne nyúlj  
Utoljára.

Hagyj. Sem Thaisz, sem Dalila nem vagyok  
 Nem lehet tiszteletben tartani.  
 Halandó ember vagyok, kegyelmezz.  
 Bocsáss meg, bocsáss meg».

## 8.

## Частушки Джана

«Я тебя не обманула,  
 Говорила, что боюсь.  
 Не найдёшь во мне капука,  
 Заучи, хоть наизусть.

Я тебе не обещала,  
 Говорила: «Не тужи!  
 Не долезешь до причала,  
 Слишком поручни свежи.

Я тебя не ворожила,  
 Не манила, не звала  
 Ни на свечках, ни на жилах,  
 Ни на дребезгах стекла.

Я тебя не поджидала  
 Ни в дверях, ни на углу,  
 В дуло втиснутым металлом –  
 Ты. И дырка на полу.

Я не знала, не хотела,  
 Не хотела, не могла,  
 Моего не хватит тела  
 На вселенские дела.

Моего не хватит жеста,  
 Ни руки, ни скул, ни век.  
 Не твоя я, не невеста.  
 Не пытайся человек».

«Nem csaptalak be,  
 Mondtam, hogy félek.  
 Nem találsz bennem kánont,  
 Tanuld meg legalább kívülről.



Nem ígértem meg neked,  
 Azt mondtam: «Ne bánnd meg!  
 Nem mászol el kikötőig,  
 A korlátok túl frissek.

Én nem jósoldam neked,  
 Nem csalogattalak, nem hívtalak  
 Sem gyertyával, sem belekből,  
 Sem üvegcserepekből.

Nem strázsáltalak  
 Sem az ajtóban, sem a sarokban,  
 Fémmel vagy begyömöszölve a fegyvertorokba  
 És lyuk vagy a padlón.

Nem tudtam, nem akartam,  
 Nem akartam, nem bírtam,  
 Nem elég az én testem  
 Az egyetemes dolgokra.

Nem elég a mozdulatom,  
 Sem a kezem, sem az ajkam, sem a szemhéjam.  
 Nem vagyok a tiéd, nem vagyok menyasszony.  
 Ne próbálkozz, ember».

## 9.

Никакого тебе гнезда,  
 Потому что не та звезда

Ах, звезда всё не та да не та.  
 А та самая сплошь занята.

А та самая зорька – слюда  
 Свет свой льёт не сюда, не сюда.

А та самая светлая клеть  
 В мир иной улизнула тлеть

Никакой на миру норы  
 От миров всё не те дары

Всё не те, да не те, не те  
 Тот огонь, да не в той звезде

Та звезда, да не тот в ней газ  
Не зажжённым сгорит Жираз.

Невидимкой сгорит дотла  
Два мгновения, два крыла

Не в золу догорят, а в дым.  
Чтобы юркнуть назад к святым

Не зажжённые жухнут рвы  
Чтоб ни той, ни другой травы

Не зажжённая тлеет медь  
Чтоб тебе не воскреснуть впредь  
Никакого тебе Кремля.  
Потому что не та земля.  
Кышь! Ни башен тебе, ни стен.  
Оттого не сдаются в плен.

Оттого и не встать с колен:  
Взрыв последних домов мгновения

Никакого тебе гнезда  
Внутри взорвётся твоя звезда

Ne remélj fészket,  
Mert nem az a csillag

Ah, nem az a csillag, nem az.  
Az a csillag mindig foglalt.

Az a bizonyos csillám-hajnal  
Nem ide árasztja fényét, nem ide.

Az a bizonyos fényes kamra  
Másik világba lógott el parázslani

A nyilvánosság előtt nincs odú  
A közösségektől sosem az az adomány érkezik.

Sosem az, nem az, nem az  
Az a tűz, de nem abban a csillagban

Az a csillag, de nem az a gáz van benne  
Meggyújtatlanul elég Shiraz.

Láthatatlanul porig ég  
Két pillanat, két szárny

Nem hamuvá ég, hanem füstté.  
Hogy visszaosonjon a szentekhez.

Meggyújtatlanul kiszáradnak az árkok  
Hogy sem egyik, sem másik fű

Meggyújtatlanul izzik a réz  
Hogy ne támadhass fel többé

Itt nincs semmiféle Kreml  
Mert ez nem az a hely.  
Hess! Sem falak, sem tornyok.  
Ezért is nincsenek foglyok.

Ezért sem lehet a térdeplésből felállni:  
Az utolsó házak robbanása egy pillanat műve

Ne remélj fészket  
Mert befelé robban fel a te csillagod.

## 10.

В упор,  
Не в прятки, не воруя  
К тебе одной придти хочу.  
Всю зелень  
Всю свою траву я  
Сминаю к твоему плечу  
К ключице.

Лёгкими и плеврой,  
Аортой верю навсегда,  
Что те нелепые маневры,  
Непроходимые года  
Пройдут.  
И выплюсь я с дороги.  
Скажу: До завтра не буди!  
И в хруст прожжённые пороги  
Сольются в ленту позади.

Makacsul,  
 Nem titokban, lopva  
 Egyedül hozzád akarok menni.  
 Minden zöld növényzetet  
 Minden füvemet  
 Vállad alá, kulcscsontod  
 Alá gyűröm én.

Tüdőmmel és mellhártyámmal,  
 Aortámmal örökre hiszem,  
 Hogy az ügyetlen manőverek,  
 Áthatolhatatlan évek  
 Elmúlnak.  
 És végre kialszom magam az út után.  
 És azt mondom: Holnapig ne ébressz fel!  
 És a lyukasra égetett recsegő kűszöbök  
 Szalagként húzódnak majd mögöttem.

11.

Я пожелал тебе на память.  
 И ты на суд пришла.  
 Пред годовальными гробами  
 Два скинутых крыла.

И если я ещё увижу  
 Тебя, как на костре,  
 Где дым всё выше, люд всё ниже,  
 И треск и хруст в коре.

Но ты обязана рождаться  
 Из пепла, из дымка.  
 При перемене декораций  
 Напугана слегка.

Тебе взглянуть придётся снова  
 На выгоревший свет.  
 Твоё бессмертие готово,  
 И нет иных планет.

Для вновь рождающихся, кроме  
Надышанной земли.  
И снова птица в нашем доме,  
И угли замели.

Emlékbe téged kívántalak.  
S te eljöttél a tárgyalásra:  
Az egyéves koporsók előtt  
Két ledobott szárny.

Ha még egyszer megpillantalak  
Téged, az a máglyán lesz,  
Hol a füst egyre följebb száll, az emberek meg egyre lejjebb  
És pattog, ropog a fakéreg.

De neked újjá kell születned  
A hamuból és a füstből  
Díszletcserével  
Bár kissé ijedten.

Újra bele kell majd nézned  
A kiégett fénybe,  
Halhatatlanságod kész,  
És nincs más bolygó

Az újjászületőknek,  
Az elhasznált levegőjű földön kívül  
S a madár újra a házban jár-kel,  
S a hamut már összetakarították.<sup>1</sup>

## 12.

Какие к тебе слова,  
Какие к тебе молитвы?  
Куда мне нутро совать –  
Острей и настырней бритвы?

Куда выселять тоску –  
Громоздкую, душную рухлядь?  
Под ней, раздуваюсь, расту  
И мёртвые вещи вспухли.

<sup>1</sup> Megegyezik a Ruméliai csillag c. ciklus 5. versével

Под ней онемели года,  
 Расплющены падшей кометой –  
 Единственным слышанным «Да»,  
 Скользнувшим по белому свету.

Ещё бы не ставить дольмен,  
 Не строить тебе пирамид,  
 Когда весь голодный обмен  
 Веществ о тебе вопит!

Куда мне деваться? Едва  
 Проснусь, перережусь, как бритвой  
 Тобой. И какие слова,  
 К тебе? И какие молитвы?

Milyen szavakkal forduljak hozzád,  
 Milyen imákat mondjak neked?  
 Hová tegyem a –  
 Borotvánál élesebb és konokabb belsőm?

Hová költöztessenem el a gyötrődést –  
 E nyomasztó, fullasztó kacatot?  
 Alatta felfúvódom, növekszem  
 S a halott tárgyak megdagadtak.

Alatta elzsibbadtak az évek,  
 Széttlapította őket a lehullt üstökös –  
 Egyetlen fehér havon csúszó  
 kiejtett «Igen»-nel.

Hát hogyne állítanék neked dolment,  
 Hogyne építenék piramisokat!  
 Mikor a mindennapi anyagcsere is  
 Érted kiált!

Mi mást is tehetnék? Hisz amint felébredek,  
 megvágom veled, mint borotvával,  
 magam. Mily szavakat,  
 Milyen imákat mondjak neked?<sup>1</sup>

---

<sup>1</sup> Az utolsó 8 sor megegyezik a Ruméliai csillag c. ciklus 6. versének első 8 sorával

## 13.

До зарезу моя,  
 Мне в упор напороченная  
 Ускользнешь ты. И впредь не представится случая,  
 Ни развязки, ни ставки  
 ни очной, ни почты.  
 Расстояние прочное.  
 Крепость колючая.  
 И в каких ты краях, и в каких ты мгновениях  
 Ни провиденья мне,  
 ни повестки, ни повода,  
 Только в книгах мы слышим судьбы дуновение.  
 А себя ты не слушала,  
 не было провода.  
 Но наследством моим  
 ты ждалась, и сулилась ты.  
 Двадцать лет я копил тебя  
 и не разменивал.

Ты пришла.  
 И ты вышла.  
 По образу милостынь,  
 По подобию моря.  
 По праву знаменья.

Égetően az enyém vagy,  
 Hiába jövendöltek téged kimondottan nekem  
 Kitérsz előlem. És nem lesz többé alkalom,  
 Sem megoldás, sem szembesítés,  
 Se posta.  
 A távolság tartós.  
 Az erőd szúrós.  
 És sejtésem sincs,  
 Sem hírem, sem alkalmam,  
 Tudni, melyik pillanatban, mely vidékeken jársz.  
 Csak a könyvekből érezzük a sors fuvallatát.  
 Nem hallgattál magadra,  
 Nem volt vonal.  
 De arra vártam, azt az ígéretet kaptam,  
 Hogy örökül kapjalak.  
 Húsz évig gyűjtögettelek  
 De be soha nem váltottalak.

Megjöttél.  
 És elmentél.  
 Alamizsnaként,  
 Tengerként.  
 Égi jelként.

## 14.

Остыла магия начал  
 В столпотворенье духа.  
 Ты – мой естественный причал.  
 Но здесь безмерно сухо.

И плаваний забыт успех.  
 Ни ручейка под судном,  
 В месть за накопленный наш грех  
 Судам, веками блудным.

Мечь за награбленную снедь,  
 Которой трюмы полны,  
 За мясо кровью. Не сумеь,  
 Спустить корабль на волны!

Во истину в аду нет рек.  
 Ад – сух. В пустыне сухо.  
 И пересохший человек  
 Шум шторма ищет ухом.

Но слух бессилен в тех краях  
 Ад – тих. В пустыне тихо.  
 И коли прощуршит змея,  
 Не поминают лихом.

A kezdetek varázsa kihűlt<sup>1</sup>  
 A szellem zűrzavarában.  
 Egyetlen kikötőm –Te vagy.  
 De itt vitathatatlanul száraz a meder.

És a hajózás sikere már a múlté.  
 A hajó alatt még patak sem csörgedez,  
 Ez a bosszú a megízlelt bűnért  
 Az öröktől tévelygő hajóknak,

---

<sup>1</sup> 2 sor kivételével ugyanaz, mint a "Ruméliai csillag" 3. verse



Bosszú a rablott élelemért,  
Amivel tele a hajó gyomra,  
A véres húsért. Nem lehet  
a hajót vízre bocsátani!

A pokolban valóban nincsenek folyók.  
A pokol száraz. A sivatag is száraz.  
S a kiszáradt ember  
A tengeri vihar zaját véli hallani.

De arrafelé eltompul a hallás:  
A pokol csendes. A sivatagban csend honol.  
S ha zizegve megjelenik egy kígyó,  
nem gondolnak majd haraggal rád.

## 15.

### Тексты «Джан»

#### I.

«Ну что молчишь?  
Ведь я не в силах  
Ни вон, ни прочь.  
Тебя я очень полюбила  
За эту ночь.

Я здесь,  
Теперь владей по праву,  
Вот твой кишлак.  
Но чем же я к твоим уставам  
Так подошла?  
И сколько вычурных деталей  
Из дальних стран  
В себе вмещаю?  
Нагадали?  
Ну, улыбнись».

«Most miért hallgatsz?  
Nekem nincs erőm  
Elmenni.  
Nagyon megszerettelek téged  
Ezért az éjszakáért.

Itt vagyok,  
 Mostmár jogosan birtokolj,  
 Itt a te falud.  
 De mivel feleltem meg ennyire  
 A te szabályaidnak?  
 És messzi országokból  
 Hány cikornyás részletet  
 Fogadok magamba?  
 Megjövendöltek?  
 Na mosolyogj már».

## II.

Сказала ты:  
 «Я слишком молода,  
 Не для святынь,  
 Мной рано обладать.  
 Не для призов,  
 Мной рано награждать,  
 Снимай засов.  
 Идти хочу сама,  
 Бежать без трасс,  
 Встречаться не на зов,  
 Не про запас,  
 В чужие закрома».

Сказала ты:  
 «Мне рано в невода,  
 Пусти, пусти,  
 Я слишком молода.  
 Я не к лицу  
 Найду себе пути  
 Завод к концу  
 Подходит. Не крути».

Azt mondtad:  
 «Túl fiatal vagyok,  
 Nem való vagyok a te szentélyedhez,  
 Korai még, hogy birtokba vegyél.  
 Nem való vagyok jutalomnak,  
 Korán van még, hogy kitüntetésnek használjanak,  
 Nyisd ki a reteszt.  
 Egyedül akarok menni,  
 Elfutni, merre út nem vezet,

Nem hívásra találkozni,  
Nem tartalékként,  
Idegen raktárakba».

Azt mondtad:  
«Korai még, hogy kerítőhálóba kerüljek,  
Engedj el, engedj,  
Túl fiatal vagyok.  
Nem állok jól neked  
Megtalálom az utam  
A felhúzó rugó már megfeszült.  
Ne feszítsd tovább».

### III.

«Вот уже и не помню тебя я почти,  
И ни капли понять не хочу, ты учти.  
Надоело мне думать. Я в судьбах не спец.  
Я запомню костюмы, кафе, и конец.

Я забуду набег.  
Ты забудь Низами.  
Я простой человек –  
Брось, помилуй, пойми!»

«Már alig emlékszem rád,  
És jegyezd meg, többé semmit sem akarok megérteni.  
Elegem van a gondolkodásból. Nem vagyok sors-szakértő.  
Megjegyzem a ruhákat a kávézót és kész.

Én elfelejtem lerohanást.  
Te felejtsd el Nizamit.  
Egyszerű ember vagyok –  
Hagyj, kegyelmezz, érts meg!»

## 16.

Гулять пойду,  
 Тебя найду,  
 Сидишь у стенки,  
 Поджав коленки,  
 И ждёшь меня  
 Средь бела дня.  
 Назад вернувшись  
 Из стран послушных,  
 Из снов задушенных,  
 Из слов закушенных,  
 Из равнодушных  
 Чужих имуществ.  
 Из преимуществ  
 Всеобщей веры  
 Из самой гущи  
 Вещей присущих  
 Домам. Из эры,  
 Где знают меру  
 Углам и трещинам,  
 Где мир обещан нам.  
 Ищи, обрешь,  
 Таковую вещь!  
 Один найдёныш  
 Среди казённых  
 Вещей. Знамена  
 Так ищут в поле  
 После побоищ.  
 Искать доколе  
 Хотя бы толику  
 От лоскутка  
 Урвёт из боли  
 Моя рука.

Sétára indulok,  
 Rád találok,  
 A falnál ülsz,  
 Térdedet felhúzva,  
 És fényes nappal  
 Engem vársz.  
 Visszatérve  
 Szófogadó országokból,  
 Megfojtott álmokból,

Elharapott szavakból,  
 Közömbös  
 Idegen javakból.  
 Az általános hit  
 Előnyeiből  
 A házak lényegét alkotó  
 Dolgok sűrűjéből.  
 A korból,  
 Hol ismerik a  
 Sarkok és repedések mértékét,  
 Hol nekünk van ígérve a világ,  
 Keress és találj  
 Egy ilyen dolgot!  
 Talált gyermek  
 A kincstári tárgyak  
 között. A zászlókat  
 Keresik így a mezőn  
 A csata után.  
 Meddig kell keresni  
 Hogy legalább  
 egy kis foszlányt  
 Megkaparintson a fájdalomból  
 A kezem.

## 17.

Гостья из Румелии/ Vendégek Ruméliából<sup>1</sup>

Всѣ та неизменная гостья,  
 Что нынче ко мне не приходит,  
 А только по снам да по мыслям,  
 По гулким следам босиком,

И что тут ни след, то молодец.  
 Вдоль скользкая тень колобродит,  
 И те, кто спустились, не вышли,  
 А с прочими я не знаком.

Все та же упорная гостья  
 Без умолку ходит по суткам,  
 И вот уже самый последний,  
 И самый последний глоток,

<sup>1</sup> Megegyezik a "Ruméliai csillag" 7. versével

И снова последний, и снова,  
И в слове последняя лава.  
И снова упасть на колени,  
На оземь. На гонг – молоток.

И снова он не приходит.  
И снова немые и нелепы  
Те пропасти, что натворила,  
Нарыла и не замела.  
Но дыры. И тянет пустое  
Пространство, и сыпятся стаи  
Событий. И тают настилы,  
И вдруг исчезают тела.

И снова приходит та гостья,  
Приходит ко мне на изнанку,  
В чужой, недоступной одежде  
Приходит стучится в висок,  
И даже, когда по нарошке,  
Когда на стене, на бумажке,  
И даже подобие прежней  
Миры замечает в песок.

Та гостья не помнит, не знает,  
Не чует, не хочет, не может.  
Та гостья на каждой минуте  
Торчит как кусок на клыке.  
И давится время добычей.  
Тошнит. И язык изувечен,  
И мелкие капельки ртути,  
Как пот в пережатой руке.

И снова приходит та гостья.  
Уже через сотню столетий.  
Она очевидна не эта.  
И видимо даже не та.  
Не помню, не знаю, не вижу.  
А может быть ближе и ближе,  
А может быть с этого света  
Та гостья на память взята.

Változatlanul ugyanaz a vendég,  
 Nem jön mostanában hozzám sosem,  
 Csak álmomban és gondolataimban,  
 A visszhangzó nyomokon, mezítláb,

A nyomok, mint a kút, oly mélyek,  
 Köztük megfoghatatlan árnyék ögyeleg,  
 Akik leereszkedtek, nem jöttek ki,  
 A többiek meg nem ismerem.

Ugyanaz a kitartó vendég  
 Járkál naphosszat,  
 S íme már az utolsó,  
 A legutolsó korty,  
 És újra az utolsó. És újra,  
 az utolsó szó csöppje,  
 És térdre kell esni,  
 Térdre esni, mint gongszóra.

És újra nem jön el,  
 És újra némák és értelmetlenek  
 A szakadékok, melyeket ő teremtett,  
 Ő ásott, és nem temetett be.  
 Lyukasan hagyott. S az üres térség  
 magához vonz. Események.  
 rajzanak. És burkolatok olvadnak  
 És egyszercsak testek tűnnek el.

És újra eljön az a vendég,  
 Kifordított, idegen,  
 elérhetetlen öltözékben,  
 Eljön s a halánték lüktet,  
 még akkor is, ha játékból,  
 ha a falon, papíron,  
 S ha csak hasonlít is arra a régire,  
 homokba temeti a világokat.

Az a vendég nem emlékszik, nem ismeri,  
 Nem érzi, nem akarja, nem bírja,  
 Az a vendég minden percre  
 Úgy van felszúrva, mint az agyaron a hús.  
 És fulladozik a zsákmánytól az idő.  
 Émelyeg. És a csonkolt nyelven.  
 Apró higanycseppek gördülnek le,  
 Mint izzadtság az elszorított kézben.

És újra eljön az a vendég,  
 Vagy száz évszázaddal később,  
 Nyilvánvalóan már nem ez.  
 Sőt láthatóan nem az.  
 Nem emlékszem, nem ismerem, nem látom.  
 Talán egyre közelebb,  
 Talán e világból maradt az a vendég emlékébe.  
 И снова приходит та гостья.

## 18.

Слова колотятся, в скорлупках,  
 Колотятся одно в другом.  
 Всё та же ступка.  
 Та же фраза  
 Сухим игрушечным пайком.

Параноическим рассказом  
 Забиты время и словарь,  
 Всё в порошке,  
 Удар промазан,  
 Уволоклась живая тварь.

Я жил тобой, моим наследьем,  
 Я жил одной тобой.  
 Всё, что живого мне отведено,  
 Всё встало на убой.  
 Всё ждет ружья. Стена направо,  
 Налево, впереди  
 И сзади Суд – любимых право:  
 Любимая, суди!  
 Куда пошлешь? В какие трюмы,  
 В какой глухой острог:  
 В какие тюрьмы? Я придумал  
 Тебя на полный срок.  
 И в одиночке я загружен  
 Тобой и оглушён.  
 Ты враг мой и мое оружие.  
 Кто предал, перешёл?



Тебя одну я выбираю,  
 Природе вопреки,  
 На зло всему земному краю –  
 Пусть мрут материки.

На зло природе. Против стражи  
 И против остря.  
 Клинок мой, лезвие, когда же  
 Тобой зарежусь я?

Пила моя, моё зубило,  
 Я жив ещё. Я цел:  
 Мой лоб не сабля разрубила,  
 А собственный прицел.  
 Не твой топор тупой и длинный  
 Мне череп размозжил,  
 А внутрь врождённая пружина  
 Из выпрыгнувших жил.

Люблю тебя.  
 - Бездомно слово.  
 Но жизнь и смерть пройдут,  
 Оно останется, обновой  
 Под проседью минут.  
 Боялась? Кто теперь проверит  
 Твой замысел и мзду?  
 Прошло столетие размером  
 С гремучую звезду.

A szavak burookban kopogtatnak,  
 Egyik a másikban kopogtat.  
 Ugyanaz a mozsár.  
 Ugyanaz a mondat  
 Hideg élelem játék adagban.

Paranoid elbeszéléssel  
 Van tele az idő és a szótár,  
 Minden porban van,  
 Az ütés mellétalált,  
 Élve elvonszolta magát a lény.

Neked éltem, örökségemnek,  
 Egyedül neked éltem.  
 Minden élot, mit kaptam,  
 Pusztításra van ítélve.  
 Minden puskára vár. Jobbról,  
 Balról, szemben és hátul fal,  
 a szerelmesek joga – az ítélkezés.  
 Kedvesem, ítéld!  
 Hová küldesz? Milyen hajógyomorba,  
 Milyen sötét tömlöcbe:  
 Milyen börtönökbe? Életfogytigra  
 Találtalak ki téged.  
 És magányomban telítve vagyok  
 És el vagyok kábítva veled.  
 Ellenségem vagy és fegyverem.  
 Ki árult ell, ki állt át?

Egyedül téged választalak,  
 A természet ellenében,  
 A földi világ bosszantására –  
 Hadd haljanak meg a kontinensek.

A természet bosszantására. Az őrség  
 És a borotvaél ellenében.  
 Ékem, pengeélem, mikor  
 Vágom már el a torkom veled?

Fűrészem, vésőm,  
 Még élek. Egyben vagyok:  
 Homlokomat szablya helyett,  
 saját irányzó távcsövem kaszabolta fel.  
 Komponyámat nem tompa és hosszú fejszéd  
 Zúzta szét,  
 Hanem a benne levő betörőkből  
 Kiugrott rugó.

Szeretlek.  
 - Hontalan a szó.  
 Élet és halál elmúlnak,  
 De a szó itt marad, mindig újan  
 Az őszülő percek alatt.  
 Féltél? Mostmár nem ellenőrizheti senki  
 Elképzelésedet és fizetségedet.  
 Csörgőcsillagnyi  
 Évszázad telt el.

## 19.

Пощады нет. Ступай кумир.  
Я создан на износ,  
Как ты, как все мы, как наш мир  
Поджилок и желёз.

Ступай. Я вымру до конца.  
Я кончусь, как и ты,  
Как все. Сметаются с лица  
Наёмные черты.

Ступай. Я кончусь насовсем.  
- Абсурдный факт, но факт,  
Еще дичей, безумней тем,  
Что жизнь была не та.  
Не та, не та. Я жил на треть.  
Судьба изнемогла:  
В последней жизни не иметь  
Пристанища, угла!

Вот эта жизнь была моей?  
Я жил из-под полы.  
Была единственной. А в ней  
Недвижимость скалы.

Ступай. Я прожил под собой,  
И без тебя я жил.  
Как все мы. Замкнутый забой  
Хрящей, сосудов, жил.

Nincs kegyelem. Menj el bálvány.  
Arra lettem teremtve, hogy ne kíméljem magamat,  
Mint te, mint valamennyien,  
Mint inakból és mirigyekből álló világunk.

Menj el. Végleg kihalok.  
Végem lesz, mint neked,  
Mint mindenkinek. Letörlődnek az arcról  
A felbérelt vonások.

Menj el. Örökre meghalok.  
 - Abszurd tény, de tény,  
 Annál is vadabb, és iszonyúbb,  
 Hogy az élet nem olyan volt.  
 Nem olyan, nem olyan. Csak harmadannyit éltem.  
 A sors legyengült:  
 Az élet végén sem hajlék,  
 Sem zug nem jutott!

Ez lett volna az életem?  
 Illegálisan éltem.  
 Egyedül ő volt.  
 És benne egy szikla szilárdsága.

Menj el. Magam alatt éltem,  
 És nélküled.  
 Mint mindannyian.  
 A porcok, erek, inak  
 Zárt fejtése.

1976 г.

## Джан

В тугих прорехах памяти тебя перебираю,  
 В широких складках вымысла ищу.  
 Следы, провалы, вмятины – земля ещё сырая,  
 Тут угол рта, тут вымерший прищур.

Разматываешь бусики с запястья – чья-метка.  
 Перед окном, не шевелясь, сидишь  
 На батарее. Славилась болтушкой и кокеткой  
 А тут – столбняк и слипшаяся тишь.

Лицо твоё бездыханно, пока несу в ладонях  
 Из карстовых, осадочных пород.  
 Не Гоффман я, помилуйте! Я не искал агонии  
 В любви. Наоборот, наоборот!

И страшно его выронить, меню твоё рассыпать  
 Бессмысленную радость бытия.  
 Должно быть кто-то выживет из первого призыва,  
 Но это буду, видимо, не я.

Но почему же именно мне в этот раз не выжить,  
 Когда живым останется весь свет?  
 Ты под окном в углу сидишь, в потрёпанном престиже  
 И мерзнешь и закручиваешь плед.

И скачут твои пальчики, как пять марионеток,  
 И прыгают и падают, Реле?  
 И сигарета замертво летит за сигаретой,  
 Дымок – и снова пепел на столе.

В глазах зигзаги проволоки, я еле-еле вижу,  
 Под сеткой расплывается лицо.  
 Твоё лицо. И видимо я всё-таки не выжил.

Нет. Я тебя не выдумал. Под лампочкой раскрыты  
 Или зажмурены глаза – твои.  
 Конечно нет свидетелей. Уснули саталиты,  
 Когда я чудом выиграл бои.

Наклон плечей изученный. Покачиванье локтя.  
 Грудная клетка плоска и узка.  
 И если был зверюгой я, то внутрь вобрал бы когти,  
 И лапа стала гладкой, как щека.

Безвыходная речка  
 Безвыходная речь  
 Безвыходная выходка  
 Безвыходная схватка  
 Как жгло твоё сердечко!  
 Как рот пытался сжечь  
 Холодную бездыханную  
 Сдохшую перчатку.

Восточные обычаи  
 Весь мусульманский люд  
 Хранит свои наития  
 Привычки на чужбине  
 Ты в них живёшь не вычитав  
 Не выпросив дебют,  
 Ты в них как в свечке фитиль,  
 Как красный цвет в рубине.

В тугих прорехах памяти тебя перебираю,  
 В широких складках вымысла ищу.  
 Следы, провалы, вмятины – земля моя сырая,  
 Тот угол рта, то вымерший прищур.

Два года вышло из дому. И не вернулись оба.  
 Я выжил, причащённый на убой.  
 Горячечною издревле мольбой ошпарен глобус  
 К тебе, трусиха Дафна, за тобой.

И поприще заброшено. И взломаны итоги.  
 Попытки сбились, скорчились в дверях,  
 На полуслове ждут, на полутоне,  
 И правила движения зубрят.

Как перейти, как переехать, переправить,  
 Как спрятать ящера из недр.  
 Когда бы выкачали из планеты память,  
 Шар был бы лёгок, чист и щедр.

Az emlékezet szoros hasadékaiban sorra veszek,  
 A képzelet bő redőiben kereslek.  
 Nyomok, beomlások, horpadások – a föld még nedves,  
 Itt egy szájszöglet, ott egy kihalt hunyorítás.

Letekered gyöngysorodat a csuklódról – mivel valaki megjelölt.  
 Az ablak előtt mozdulatlanul ülsz  
 A radiátoron. Fecsegő és kacér nő hírében álltál  
 Most meg – sóbálványként állsz ünnepélyes csöndben.

Karszt- és üledékes kőzetekből faragott  
 Arcod élettelen, míg tenyeremben viszem  
 Nem vagyok én Hoffmann, isten ments! Agóniát a szerelemben  
 Nem kerestem. Épp ellenkezőleg, ellenkezőleg!

Félek elejteni arcodat, szétszórni  
 A lét gyámoltalan örömét.  
 Valaki csak életben marad az először behívottak közül,  
 De az, valószínűleg, nem én leszek.

De miért pont én ne maradnék ezúttal életben,  
 Mikor élve marad az egész világ?  
 Te az ablak alatt a sarokban ülsz, megtépázott presztízsből  
 Fázol és magad köré csavarod a plédet.

És ujjaid ugrálnak, mint öt marionett figura,  
 Ugrálnak és leesnek, Relé?  
 És cigaretta, cigaretta után repül eszméletlen,  
 Füst, és újra hamu az asztalon.

A szemedben a drót cikk-cakkja, alig-alig látom,  
 A háló alatt összemósodik az arcod.  
 A te arcod. Úgy látszik, mégsem éltem túl.  
 Bár nem találkoztam az ólommal.

Nem. Nem találtalak ki. Az égő alatt hol kitágul,  
 Hol összehúzódik szemed – a te szemed.  
 Természetesen, nincsenek tanúk. Elaludtak a bolygók,  
 Mikor én csodával határos módon megnyertem az ütközeteket.

A vállak jól ismert görbülete. A könyök ringása.  
 A mellkas lapos és keskeny.  
 És ha állat volnék, akkor most behúznám a körömöt.  
 S a mancsom sima lenne, mint az arc.

Kiúttalan folyó  
 Kilátástalan beszéd  
 Kilátástalan kirohanás  
 Kilátástalan viadal  
 Hogy égetett a szívecskéd!  
 Hogy igyekezett a száj felgyújtani  
 A hideg, élettelen  
 Megdőglött kesztyűt.

Keleti hagyományok  
 Minden muzulmán ember  
 Idegenben ösztönösen  
 Őrzi szokásait  
 Te bennük élsz, anélkül, hogy elolvastad volna  
 Kikérted volna a debütálást  
 Olyan vagy bennük, mint gyertyában a kanóc  
 Mint a piros szín a rubinban.

Az emlékezet szoros hasadékaiban sorra veszek,  
 A képzelet bő redőiben kereslek.  
 Nyomok, beomlások, horpadások – a föld még nedves,  
 Itt egy szájszöglet, ott egy kihalt hunyorítás

Két éve kiléptünk a házból. És egyikünk sem tért vissza.  
 Én, a leöletés előtt megáldoztatott, túléltem,  
 A glóbusz rég lázas imával van leforrázva  
 Hozzád, gyáva Daphné, érted.

A küzdőtér elhagyott. És feltörtek az eredmények.  
A próbálkozások célt tévesztettek, az ajtóban görcsbe rándultak,  
Félszavakban várakoznak, féltónusokban,  
S a közlekedési szabályokat magolják.

Hogy lehet átmenni, átutazni, átküldeni,  
Hogyan lehet eldugni a hullót a föld mélyéről.  
Ha kiszivattyúznák a földről az emlékezetet.  
A golyó könnyű lenne, tiszta és bőkezű.

Ленинград, Декабрь 1976 г.  
Leningrád, 1976. december